

DE STER

95E JAARGANG

NUMMER 6

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1995

DE STER

JUNI 1995

Op de omslag:

Voor: Robert T. Barrett, *Christus verschijnt aan Joseph Smith en Oliver Cowdery*. 'Wij zagen de Here voor ons (...) staan', geluigde de profeet Joseph. 'Zijn ogen waren als een vurige vlam; zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van zijn aangezicht overtrof de glans der zon' (LV 110:2-3). Dergelijke openbaringen in de laatste dagen verschaffen ons meer kennis over de Heiland. Zie het artikel van president Gordon B. Hinckley, waarin hij zijn waardering uitspreekt voor de profeet Joseph Smith (blz. 8) en 'Nieuw licht op Jezus' leven en leringen' (blz. 32).
Achter: Robert T. Barrett, *De herrezen Christus zegent de Nephtische kinderen*.

ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM 'ALS GIJ GEWILIG ZIJT EN LUISTERT' PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
JOSEPH SMITH, WAARLIJK EEN PROFEET PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	8
TIJD MET PAPA SUSAN ZIMMERMAN	18
DE MOSTERDZAADLEERKRACHT JANET SCHILLER	24
WANKELEND, VOETJE VOOR VOETJE ALBERT PETERS	28
NIEUW LICHT OP JEZUS' LEVEN EN LERINGEN	32

VOOR DE JONGEREN

MUREN BROKKELEN AF RICHARD M. ROMNEY	12
WIE BEN IK EIGENLIJK? DEREK TUCKER	20
BALSEM VOOR MIJN GEEST MICHAELA BLADOVÁ	26

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP 'MEER ERNST BIJ 'T AANBIDDEN'	25

DE KINDERSTER

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON OPPERBEVELHEBBER MORONI EN PAHORAN	2
VEEL PLEZIER!	5
BROERS SHEILA KINDRED	6
PARTICIPATIEPERIODE IK GELOOF DAT HET PRIESTERSCHAP MIJ TOT ZEGEN IS KAREN LOFGREEN	10
LIED KIES TOCH GOED	12
VERHAAL REDDER IN NOOD JENNY S. HATCH	14

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Joe J. Christensen

Adviseurs: Spencer J. Condie, Loren C. Dunn

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdedacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdedacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Koester: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevend art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott D Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 034 02-40260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1995 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Frans, Frans-Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thai; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84143. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26366, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijen

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

95986 120

Dutch

EVANGELIEBEGINSELEN

ONDERWIJZEN

Ik geef de lessen evangelieleer in mijn wijk en ik ben heel dankbaar voor de hulp die ik krijg van de O Le Liahona (Samoaans). De artikelen die er in staan zijn een waardevol hulpmiddel bij het onderwijzen van de evangeliebeginselen.

Ik vind het ook fijn om te lezen over de ervaringen en het getuigenis van heiligen in andere delen van de wereld. Daardoor word ik eraan herinnerd dat ik broeders en zusters heb, die ook gezegend zijn door het evangelie van Jezus Christus.

Iedere maand kijk ik uit naar het volgende nummer. Ik zou willen dat iedereen dit tijdschrift ontving.

Aleni Saulo Fuatimau

Wijk Sataupuula

Ring Upolu West (Samoa)

geest, het verheft me en het stimuleert me om goed te doen.

Ieder nummer koester ik als een kostbare schat.

Leda Carolina Sarmiento Schwartz

Wijk White Plains I

Ring Svitland (Maryland)

BEKEERLING IN LITOUWEN

Ik ben 41 en ben in februari 1993 lid geworden van de kerk in Litouwen. Sindsdien ben ik een nieuw mens geworden, zelfs in mijn eigen ogen. Het leven kan ingewikkeld zijn, maar ik voel een innerlijk evenwicht vanwege mijn getuigenis van Jezus Christus en de waarachtigheid van de kerk en zijn leerstellingen.

Als wetenschapper had ik een zakelijke kijk op het leven en daarom was het aanvankelijk moeilijk voor mij om de boodschap die de zendelingen mij brachten te accepteren. Ik ben dankbaar voor het prachtige werk wat zij doen. Ik draag nu het priesterschap en ik ben huisonderwijzer.

Mijn vrouw is geen lid, maar samen organiseren we gezinsavonden met andere leden van de gemeente Vilnius I. Wij hebben ook de mogelijkheid om het Russischtalige tijdschrift de Liahona te lezen.

Gazim Bizhanov

Vilnius (Litouwen)

RECTIFICATIE: de bronvermelding bij Het

lied van Jezus' geboorte in De Kinderster van december 1994 had moeten zijn: *Ontleend aan het gedicht 'The Nativity Story' van Allen Compton. Tekst en muziek: Patricia Kelsey Graham (1940 -) © 1980 HLD.*

'Als gij gewillig zijt en luistert'

President Gordon B. Hinckley

Enige tijd geleden stond ik op Trafalgar Square in Londen en ik keek omhoog naar het standbeeld van Lord Nelson. Aan de voet van de zult staan de woorden die hij sprak op de ochtend van de slag bij Trafalgar: 'Engeland verwacht van iedere man dat hij zijn plicht doet.' Lord Nelson is, met vele anderen, op die historische dag in 1805 gedood, maar Engeland werd gered en Brittannië is een wereldrijk geworden.

Sinds die tijd heeft het idee van plichtsbefes en gehoorzaamheid ernstig aan kracht ingeboet. Dat is niet echt iets nieuws: het is zo oud als de geschiedenis van de mensheid. Jesaja zei tegen het oude Israël:

'Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten;

maar als gij weigert en weerspannig zijt, zult gij door het zwaard worden verteerd, want de mond des Heren heeft het gesproken.' (Jesaja 1:19-20.)

Toen ik 14 of 15 was zat ik eens op het balkon in de Tabernakel in Salt Lake City, vlak achter de klok, en daar hoorde ik president Heber J. Grant vertellen wat hij had gevoeld toen hij in zijn jeugd het Boek van Mormon had gelezen. Hij had het over Nephi en over de grote invloed die Nephi op zijn leven gehad had. En toen, met een overtuiging in zijn stem die ik nooit vergeten zal, citeerde hij die schitterende woorden van Nephi: 'Ik zal heengaan en doen wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der

(Boven) Als jongen hoorde Samuël de stem van de Heer en hield zich trouw aan de geboden van God. Toen hij een groot profeet geworden was *(links)* hield hij de ongehoorzame koning Saul voor: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.'

mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.' (1 Nephi 3:7.)

Bij die gelegenheid in mijn jonge jaren heb ik me voorgenomen dat ik zou proberen te doen wat de Heer geboden had. Wat kan het toch schitterend aflopen als mensen gelovig en gehoorzaam doen wat er van ze gevraagd wordt! Ik herinner me het verhaal van gezagvoerder William Robert Anderson, de marine-officier die met de onderzeeboot de *Nautilus* onder het poolijs door van de Stille Oceaan naar de Atlantische Oceaan voer. Dat was gewaagd en gevaarlijk. Het verhaal vermeldde ook een aantal andere heldendaden die net zo gevaarlijk waren en het eindigde met de vermelding van het feit dat de kapitein in zijn portefeuille een bedrukt kaartje had met deze woorden: 'Ik geloof dat God altijd een weg baant, waar er geen is.'

Ik geloof ook dat God altijd een weg zal banen waar er geen is. Ik geloof dat God, als wij gehoorzaam zijn aan zijn geboden en de raad van de priesterschap opvolgen, een weg voor ons zal banen, ook als er geen lijkt te zijn.

GEHOORZAAMHEID VAN DE PROFETEN

We kennen allemaal het bijbelse verhaal over de jonge Samuël. Als kind hoorde Samuël de stem van de Heer en hij antwoordde: 'Spreek, want uw

knecht hoort.' (1 Samuël 3:10.) Van die dag af was Samuël gehoorzaam aan de geboden van God en hij werd de grote profet van Israël. Hij heeft zowel koning Saul als koning David gekozen en geordend. En tegen Saul heeft Samuël op bestraffende toon iets gezegd wat door de eeuwen heen zijn kracht niet verloren heeft: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.' (1 Samuël 15:22.)

Dezelfde kracht put ik uit een uitspraak die gedaan is over de profet Elia, die koning Achab waarschuwde voor de droogte en hongersnood die over het land zouden komen. Achab bespote hem echter. De Heer zei tegen Elia dat hij zich moest gaan verbergen bij de beek Kerit, dat hij daar uit de beek moest drinken en dat de raven hem voedsel zouden brengen. In de Schriften staat een eenvoudige en prachtige uitspraak over Elia: 'Daarop ging hij heen en deed naar het woord des Heren.' (1 Koningen 17:5.)

Elia ging niet in discussie, hij zocht niet naar uitvluchten, hij draaide er niet omheen. Elia ging gewoon 'en deed naar het woord des Heren.' En hij ontkwam aan de verschrikkelijke rampen die kwamen over degenen die hem bespot hadden, die tegengesproken hadden en vragen hadden gesteld.

GEVOELENS VAN ONBEKWAAMHEID

Het is niet altijd gemakkelijk om de stem van de Heer te gehoorzamen.

We kunnen het gevoel hebben dat we niet bekwaam genoeg zijn. Dan kunnen we troost putten uit het gesprek dat Mozes voerde met Jehova, die hem opdracht gaf Israël uit Egypte te leiden. Mozes was in die tijd voortvluchtig en hij was schaapherder. Wat moet hij zich ontzettend onbekwaam gevoeld hebben!

'En Mozes zeide tot de Here: Och Here, ik ben geen man van het woord, (...) want ik ben zwaar van mond en zwaar van tong.' (En dan kan ik hem bijna horen zeggen: 'Vraag het me alstublieft niet!') 'Maar de Here zeide tot hem: Wie heeft de mens een mond gegeven? (...) Nu dan, ga heen, Ik zal met uw mond zijn en u leren wat gij spreken moet.' (Exodus 4:10-12.)

ROEPING VAN HEBER C. KIMBALL

In 1837, toen het niet zo goed ging met de kerk in Kirtland (Ohio), werd Heber C. Kimball door de profet Joseph Smith geroepen om in Engeland een begin te maken met het zendingswerk. Broeder Kimball riep toen uit: 'O, Heer, ik ben een stotteraar en ik ben helemaal niet geschikt voor zulk werk; hoe kan ik in dat land het evangelie gaan verkondigen, in een land dat in de wereld van het christendom hoog in aanzien staat vanwege zijn geleerdheid, kennis en vroomheid (...) en hoe kan ik gaan prediken tot mensen wier intelligentie spreekwoordelijk is!'

ILLUSTRATOR: GARY KAPP

Bij nader inzien voegde hij er echter aan toe: 'Toch hebben al die overwegingen mij niet van mijn plicht afgehouden; op het moment dat ik begreep wat de wil van mijn Hemelse Vader was, was ik vastbesloten om te gaan, wat er ook gebeuren zou, want ik geloofde dat Hij mij met zijn grote macht zou ondersteunen en dat Hij alle kwaliteiten die ik nodig zou hebben, aan mij zou toevoegen. Ook al was mijn gezin me heel dierbaar, ik voelde dat de zaak van de waarheid, het evangelie van Christus, belangrijker was dan alle andere overwegingen die ik kon aanvoeren' (geciteerd in het boek van Orson F. Whitney, *The Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City, Bookcraft, 1967, blz. 104).

Hij stak de zee over en begon het zendingswerk in Preston, in het graafschap Lancashire, hoewel hij en zijn

metgezellen daarin werden tegengewerkt door duivels. En zo begon het werk in dat deel van de wereld, waarvoor talloze mensen gezegend zijn.

MOEILIJKE OPDRACHTEN

De opdrachten die wij krijgen of onze omstandigheden kunnen moeilijk zijn. Veel HLD-pioniers moeten dat zeker zo gevoeld hebben, en ook mensen die in deze tijd in heel moeilijke situaties pionierswerk verrichten. De melaatse Naäman kwam met zijn paarden en wagen, met geschenken en goud naar de profeet Elia toe om te worden genezen. Zonder hem te hebben gezien, zond Elia een boodschapper naar hem toe die zei: 'Ga heen en baad u zeven maal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn' (zie 2 Koningen 5:1-10).

Maar Naäman, de trotse overste

Ondanks gevoelens van onbekwaamheid gaf Heber C. Kimball in 1837 gehoor aan de oproep van de Heer om een zending in Engeland te vervullen. Aangekomen in Engeland was hij zo enthousiast dat hij niet kon wachten tot het schip aan de kade lag. Hij liet hij zich met een roeiboot aan wal brengen.

van het Syrische leger, was beledigd omdat er zoiets onaangenaams van hem gevraagd werd en hij ging weg. Pas toen zijn dienaren hem dringend verzochten, was hij nederig genoeg om terug te gaan. En in het verslag staat: 'Dus daalde hij af en dompelde zich zeven maal onder in de Jordaan, naar het woord van de man Gods; en zijn lichaam werd weer zo gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein' (zie 2 Koningen 5:11-14).

Toen de trotse Naäman eindelijk de profeet Elisa gehoorzaamde en zich in de rivier de Jordaan dompelde, werd zijn melaatsheid 'weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein' (zie 1 Koningen 5:14).

Soms is juist de opdracht die wij liever zouden ontlopen, de oorzaak van grote zegeningen.

Jaren geleden was ik in Engeland op zending. Ik was geroepen om te gaan werken op het kantoor van de Europese Zending in Londen onder president Joseph F. Merrill van de Raad der Twaalf, die toen president van de Europese Zending was. Op een dag stond er in drie of vier Londense kranten een recensie van een herdrukt boek waarin op hatelijke en beledigende toon werd beweerd dat het de geschiedenis van de mormonen behandelde. President Merrill zei tegen mij: 'Ik wil dat jij naar de uitgever gaat en protest aantekent.' Ik keek hem aan en stond op het punt om te zeggen: 'Ik toch zeker niet.' Maar deemoedig zei ik: 'Ja, broeder.'

Ik durf te bekennen dat ik bang was. Ik ging naar mijn kamer en ik voelde me ongeveer zoals volgens mij Mozes zich gevoeld moet hebben toen de Heer hem vroeg naar de Farao te gaan. Ik heb gebeden. Ik was ziek van angst toen ik naar het station in Goodge Street liep om met de ondergrondse naar Fleet Street te gaan. Ik vond het kantoor van de uitgever en gaf mijn kaartje bij de receptioniste af. Zij nam het aan, ging naar binnen en kwam al vlug terug met de boodschap dat de uitgever het te druk had om mij te ontvangen. Ik antwoordde dat ik meer dan 8000 kilometer gereisd had om daar te komen en dat ik wilde wachten. In het daaropvolgende uur liep ze twee

of drie keer zijn kantoor binnen en eindelijk vroeg hij me of ik binnen wilde komen. Ik zal dat beeld nooit vergeten. Hij rookte een lange sigaar en zijn gezicht had een uitdrukking alsof hij wilde zeggen: 'Val me niet lastig.'

In mijn hand had ik de recensies. Ik kan me niet herinneren wat ik toen gezegd heb. Het leek alsof er door middel van mij een andere macht aan het woord was. Eerst ging hij in de verdediging; hij was zelfs strijdlustig. Daarna begon hij te ontgooien. Ten slotte beloofde hij dat hij er iets aan zou doen. Binnen een uur kreeg iedere boekhandel in Engeland de boodschap dat de boeken naar de uitgever moesten worden teruggestuurd. Hij voorzag ieder exemplaar van een gedrukte verklaring voor in het boek dat het niet als historisch maar als gefingeerd moest worden beschouwd en dat het niet in de bedoeling lag het achtenswaardige mormoonse volk te beledigen. Jaren later verleende hij de kerk nog een waardevolle gunst en tot aan zijn dood ontving ik ieder jaar een kerstkaart van hem.

Ik heb geleerd dat de Heer een weg baant, ook als er geen lijkt te zijn, als wij maar proberen om in geloof te gehoorzamen aan de verzoeken die ons door de priesterschap worden gedaan.

Ik geef u mijn getuigenis dat het geluk van de heiligen, de vrede van de heiligen, de vooruitgang van de heiligen, de voorspoed van de heiligen en het eeuwig heil en de verhoging

van dit volk het gevolg zijn van onze gehoorzaamheid aan de raad van de priesterschap van God. Wij zingen: 'Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd' (Lofzang 17). Laten we die leiding altijd blijven volgen.

Als wij dat in geloof, met gebed en vastberaden proberen, kunnen we iets groots tot stand brengen, in het bijzonder voor onze eigen ziel.

Mogen wij bereidwillig en gehoorzaam zijn, opdat we het goede des lands zullen eten. Mogen wij ons vertrouwen stellen in onze Vader in de hemel en voorwaarts gaan met een welwillend en nederig hart, opdat we zijn zegeningen waardig zullen zijn. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Als wij de geboden van God gehoorzamen, zal hij een weg voor ons banen.
2. Het is niet altijd gemakkelijk de Heer te gehoorzamen.
3. Soms is juist de opdracht die wij liever zouden ontlopen, de oorzaak van de grootste zegeningen.
4. Ons geluk, onze vrede, vooruitgang, voorspoed en verhoging zijn het gevolg van gehoorzaamheid aan de raad van de priesterschap.

JOSEPH SMITH, WAARLIJK EEN PROFEET

President Gordon B. Hinckley

Een kennis van me zei op een dag: 'Ik heb grote bewondering voor jullie kerk. Ik denk dat ik zo'n beetje alles zou kunnen aanvaarden – behalve Joseph Smith.' Waarop ik antwoordde: 'Dat is een tegenstrijdigheid. Als je de openbaring aanvaardt, moet je ook de openbaarder aanvaarden.'

Ik vind het onbegrijpelijk dat sommige mensen de kerk en haar werk bewonderen maar zich tegelijkertijd uitspreken tegen de man die, als dienstknecht des Heren, het raamwerk heeft opgebouwd van alles wat de kerk is, alles wat zij leert en alles wat zij vertegenwoordigt. Zij willen de vruchten plukken van de boom maar tegelijkertijd de wortels van die boom doorhakken.

Het is nu 150 jaar geleden dat Joseph Smith een geweldadige dood stierf, en de geschiedenis spreekt boekdelen over de invloed van die opmerkelijke hedendaagse profeet.

De zogenaamde mormoonse gezondheidswet, alom geprezen in een tijd van kanker en hartziekten, is in feite een openbaring die in 1833 door de Heer als 'woord van wijsheid' aan Joseph Smith werd gegeven (Leer en Verbonden 89:1). Het kon onmogelijk voortkomen uit de inzichten over voeding in die tijd, en ook niet uit het brein van de man die het verkondigde. Vanuit medisch oogpunt is het een wonder; de naleving ervan heeft duizenden, tienduizenden voor onafzienbaar lijden en een vroegtijdige dood behoed.

Genealogisch onderzoek is tegenwoordig populair. Duizenden ogen over de hele wereld richten hun blik op wat de mormoonse schatkamer van genealogische gegevens wordt genoemd. Maar dit enorme project van de kerk is niet uit liefhebberij voortgekomen. Het ligt in het verlengde van de leringen van Joseph Smith, de hedendaagse profeet. Hij verkondigde dat wij niet verlost konden worden zonder onze voorouders, zij die niets van het evangelie afwisten en er daardoor niet aan konden voldoen of er gebruik van konden maken.

De opmerkelijke organisatie van de kerk, die veel aandacht heeft getrokken, is door hem op basis van openbaring opgezet, en geen enkele wijziging of aanpassing van die organisatie wordt overwogen zonder de openbaringen van deze profeet grondig na te zoeken.

Het welzijnsprogramma, dat volgens sommigen van vrij recente datum is, is in het leven geroepen en wordt strikt uitgevoerd volgens de beginselen die door Joseph Smith in de eerste jaren van de kerk zijn aangegeven. Dat geldt ook voor de gezinsavond, wat niet meer is dan een verlengstuk van de aan hem gegeven openbaring dat ouders hun kinderen in 'licht en waarheid' moeten grootbrengen (LV 93:40).

Toen ik onlangs in het vliegtuig zat, maakte ik een praatje met een jongeman die naast mij zat. We praatten over koetjes en kalfjes en kwamen toen op godsdienst.

ILLUSTRATOR: DALE KIBBOURN

Hij zei dat hij aardig wat over de mormonen had gelezen en dat hij daar veel goeds in had gevonden, maar dat hij zich niet kon verenigen met de basis van de kerk en vooral niet met Joseph Smith.

Hij was een actief lid van een andere kerk en toen ik hem vroeg hoe hij aan informatie over onze kerk was gekomen, zei hij dat hij die uit publikaties van zijn eigen kerk had. Ik vroeg hem voor welk bedrijf hij werkte. Trots zei hij dat hij voor IBM werkte. Toen vroeg ik of hij het eerlijk zou vinden als zijn klanten de informatie over IBM van een vertegenwoordiger van Xerox zouden krijgen. Glimlachend antwoordde hij: 'Ik snap wat u bedoelt.'

Ik pakte een exemplaar van de Leer en Verbonden uit m'n koffertje en las hem de woorden voor die de Heer bij monde van de profeet Joseph Smith had gesproken, woorden die de basis vormden van praktijken die mijn vriend was gaan bewonderen, maar waarvan hij de grondlegger afwees. Voordat onze wegen scheidden, beloofde hij het materiaal dat ik hem zou toezenden, te lezen. Ik zei hem dat als hij dat onder gebed deed, hij niet alleen zou weten dat deze leer en praktijken die hem aanspraken juist waren, maar dat hij ook de waarheid zou weten omtrent de man door wie dit alles tot stand was gekomen. Ik getuigde toen tot hem dat Joseph Smith werkelijk als profeet was geroepen.

Wij aanbidden de profeet niet. Wij aanbidden God, onze Eeuwige Vader, en de herrezen Heer, Jezus Christus. Maar

wij eerbiedigen Joseph Smith als het werktuig in de handen van de Almachtige bij de herstelling van de aloude waarheden van het goddelijke evangelie, samen met het priester-schap waardoor Gods gezag wordt uitgeoefend.

Het levensverhaal van Joseph is een wonder. Hij werd in armoede geboren, onder moeilijke omstandigheden grootgebracht, keer op keer verdreven, valselijk beschuldigd, wederrechtelijk gevangen gezet, en op 38-jarige leeftijd vermoord.

Maar in dit korte tijdsbestek van twintig jaar heeft hij gepresteerd wat niemand anders in een heel leven heeft gepresteerd. Hij heeft het Boek van Mormon vertaald, een werk dat 467 bladzijden telt, dat sindsdien in 38 talen is vertaald, met delen ervan in nog eens 48 talen, en dat door miljoenen over de hele wereld als het woord van God wordt aanvaard. De openbaringen die hij heeft ontvangen en andere geschriften die hij heeft voortgebracht, zijn ook schriftuur. Hij heeft bijna net zoveel gedrukte pagina's voortgebracht als er in het Oude Testament zijn, en dat allemaal door één man in maar een paar jaar.

In diezelfde periode riep hij een organisatie in het leven die nu al anderhalve eeuw elk probleem, elke tegenslag trotseert en nu bij het besturen van in totaal negen miljoen leden over de hele wereld even effectief functioneert als 160 jaar geleden toen er nog maar drieduizend leden waren. Er zijn twijfelaars die zich in bochten wringen om aan te tonen dat deze opmerkelijke organisatie het produkt is van

de tijd waarin hij leefde. Ik zeg dat die organisatie toen even uniek en opmerkelijk was als nu. Het was geen produkt van die tijd. Het was een produkt van goddelijke openbaring.

Joseph Smiths beeld van de onsterfelijke mens reikte van een bestaan vóór de geboorte tot de eeuwigheid na het graf. Hij onderwees dat dankzij de verzoening van de Heiland alle mensen deel zullen hebben aan de opstanding. Maar in het verlengde van deze gave ligt de eis van gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie en de belofte dat wij daarvoor geluk in dit leven en verhoging in het volgende leven zullen beërven.

Ook beperkte het evangelie dat hij onderwees zich niet tot de mensen van zijn eigen en van toekomstige generaties. De gedachtenwereld van Joseph Smith, geschoold door de God des hemels, omvatte de hele mensheid in alle generaties. In de twintig jaar voor zijn dood zette Joseph een koers uit voor de verbreiding van het evangelie naar alle landen van de wereld. Ik kijk met verwondering naar de voortvarendheid waarmee hij te werk ging. Zelfs toen de kerk nog in haar kinderschoenen stond, in een tijd van felle tegenwerking, werden mannen geroepen om huis en haard achter te laten, de zee over te steken en de herstelling van het evangelie te prediken. Zijn visie omvatte de hele wereld.

Als u bij een algemene conferentie van de kerk naar Temple Square gaat, ziet u mensen uit Noord-, Midden- en Zuid-Amerika, Afrika, Europa, Oceanië en Azië. Ze komen van heinde en ver. Ze zijn de vervulling van de visie van Joseph Smith, de profeet van God. Hij zag deze tijd, en nog grootsere dagen die gaan komen naarmate het werk van de Heer zich over de aarde verspreidt.

Die vervulling zou verbazing wekken bij de mannen met geveerde gezichten die de profeet op die sombere dag in juni 1844 laf aanvielen, beschoten en vermoordden. Zij zou verbazing wekken bij de gouverneur van Illinois, Thomas Ford, die beloofd had de profeet te beschermen en toen de bende z'n gang liet gaan. Het was diezelfde Thomas Ford die in zijn biografie tot de conclusie kwam dat Joseph Smith 'er nooit

in zal slagen een organisatie te vestigen die stand kan houden' (Thomas Ford, *A History of Illinois ...*, aangehaald door B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, deel 2, blz. 347). Thomas Ford ligt begraven in Peoria (Illinois), nu door bijna iedereen vergeten, terwijl de man die hij een mislukking vond over de hele wereld bekend is.

Toen ik twaalf was, nam m'n vader me mee naar de priesterschapsvergadering van onze ring. Ik zat op de achterste rij terwijl hij als ringpresident op het podium zat. Bij aanvang van die vergadering, de eerste priesterschapsvergadering die ik ooit had bijgewoond, stonden er drie- of vierhonderd mannen op. Hun achtergrond en beroep waren verschillend, maar ieder had in zijn hart dezelfde overtuiging, en vanuit dat gevoel zongen ze die geweldige woorden:

*Ere de man tot wie sprak weer Jehovah,
die tot profeet werd gezalfd door de Heer.
Hij was d'ontsluiter der laatste bedeling,
eens geven volken en vorsten hem eer.
Groot is zijn glorie, zijn priesterschap eind'loos,
eeuwig behoudt hij de sleutels en macht.
Eenmaal gekroond naast al d'oude profeten,
treedt de getrouw' in het rijk dat hem wacht.
(Lofzang 24)*

Er gebeurde iets in mij toen ik die mannen hoorde zingen. De Geest gaf mij in mijn hart de zekerheid dat Joseph Smith werkelijk een profeet van God was. In de vele jaren die sindsdien verstreken zijn, jaren waarin ik veel heb gelezen over wat hij heeft gezegd en gedaan, is die kennis verdiept en in mij verankerend.

*Groot is zijn glorie, zijn priesterschap eind'loos,
eeuwig behoudt hij de sleutels en macht.
Eenmaal gekroond naast al d'oude profeten,
treedt de getrouw' in het rijk dat hem wacht.
(Lofzang 24) □*

MUREN BROKKELEN AF

Richard M. Romney

FOTO'S: DE AUTEUR

Muren. Schuttingen. Barrières. Jammer genoeg zijn er velen onder ons die ze opwerpen. We zijn bang om gekwetst te worden en daarom zetten we beschermende tralies om ons heen. We zijn bang om te worden uitgelachen en daarom werpen we een hindernis op, zodat niemand bij ons binnen kan komen. Het ergst van alles zijn de muren van intolerantie die worden gebouwd met stenen van onwetendheid; het cement dat we gebruiken is angst. Onderling begrip zal er pas komen als we die muren omver gooien. Liefde en vrede zullen pas ontstaan als die muren steen voor steen worden afgebroken.

Linksboven: In tegenstelling tot het niemandsland tussen de stadsdelen van Belfast dat niet uitnodigt tot toenadering, is Debbie Sloan (midden) goed bevriend met haar katholieke en protestantse klasgenoten van het Hazelwood Integrated College.

De jeugd van onze kerk in de ring Belfast-Noord in Ierland weet een heleboel van muren af. Hun land wordt al eeuwenlang verscheurd door onrust en terrorisme en zij staan, zowel vanuit godsdienstig als vanuit politiek oogpunt, in het conflict tussen de katholieken en de protestanten in. Toch hebben ook zij te maken met barrières. Luister maar naar drie jonge vrouwen uit de wijk Cavehill.

Sharon Goodall vertelt een gewoon verhaal: 'Mijn medeleerlingen willen altijd van me weten of ik katholiek of protestant ben. Dan vertel ik ze dat ik geen van beiden ben: ik ben mormoon. 'Mooi' zeggen ze dan. 'Ben je een katholieke mormoon of een protestantse mormoon?' Het klinkt bijna als een grap, maar je moest het eens meemaken. Je probeert met iedereen goede maatjes te

Links: De ouderlingen Tomkinson en Broadway met de wijkleden Sandra en Claire Hoey en hun jongere broers.
Rechts: Belfast. Op de tegenoverliggende bladzijde: Debra Boyd weet hoeveel vreugde je voelt als je het gezin van een vriendin tot de kerk brengt.

blijven, maar er wordt altijd druk op je uitgeoefend om partij te kiezen.'

Debra Boyd legt uit dat veel mensen die niet in Noord-Ierland wonen, er geen idee van hebben hoe het in werkelijkheid is. 'Het komt maar zelden voor dat je getuige bent van een bomaanslag. Ik heb hier altijd gewoond, maar ik heb het nog nooit meegemaakt. Het leven gaat meestal gewoon z'n gangetje, maar er is wel controle in de bussen en soms is er een opstopping als er iets gebeurd is. Het is eerder ongemakkelijk dan levensbedreigend.'

Debra zit samen met nog zes andere leden van de kerk op het Hazelwood Integrated College in Belfast. Daar is de ene helft van de leerlingen katholiek en de andere protestant. 'Ik zit er nog niet zo lang op en in begin zeiden ze: "O, dat is een van die gekke mormonen", en ze plaagden me ook,' zegt Debra. 'Maar nu stellen ze me vragen, zoals waarom ik geen koffie of thee drink. Ze hebben er meer belangstelling voor.'

Debbie Sloan zit op dezelfde school en ze is populair bij haar klasgenoten. 'Op een openbare school is het de bedoeling dat we met elkaar leren omgaan,' legt ze uit. 'Zij weten dat ik mormoon ben. Mijn beste vrienden weten dat mijn vader bisschop is en dat we heel veel tijd aan de kerk besteden. Ik praat er gewoon over en zij accepteren me zoals ik ben.'

Claire en Sandra Hoey uit Craigavon zijn lid van de wijk Portadown. Zij vertellen hoe de zendingen de muren in hun gezin omver hebben gehaald.

'De zendingen kwamen al heel lang bij mijn ouders, maar het interesseerde me nooit zo erg,' zegt Sandra. 'Maar op een avond zat ik boven te luisteren. Ik kreeg steeds meer belangstelling voor wat ze te vertellen hadden. Ik vond dat het tijd werd dat ik te weten kwam waar ze het over hadden.'

De gesprekken werden steeds serieuzer. Haar ouders en een oudere broer hebben zich laten dopen. Daarna Sandra en daarna Claire.

'Een vriendin van me merkte dat ik gelukkiger was nadat ik lid van de kerk was geworden,' zegt Claire. 'Zij wilde weten waardoor dat kwam.' Nu krijgt die vriendin les van de zendingen bij het gezin Hoey thuis. 'Ik kan me nog herinneren dat ik met dezelfde vragen kwam en dat ik in mijn gebed over dezelfde twijfels sprak,' zegt Claire. 'Het doet haar goed als ik haar vertel dat ik met dezelfde dingen heb gezeten en dat ik mijn eigen getuigenis heb gekregen.'

Rachael Edwards, Karen Edwards en David Schmidt horen bij de wijk Lisburn. Zij zeggen dat je ook muren kunt afbreken als je trouw het seminarie volgt.

'Voordat ik met het seminarie begon moest ik mijn vriend-

dinnen wel eens uitleggen wat mijn godsdienst was. Ze stelden dan heel veel vragen en ik had daar geen goed antwoord op,' zegt Rachael. 'Nu ik het seminarie volg heb ik meer zelfvertrouwen als ik met mensen over de kerk praat.'

'Er zitten 13 studenten in onze seminarieklas,' zegt Karin. 'Het is de grootste seminarieklas van Ierland. Wij studeren thuis en daarna komen we op dinsdagavond bij elkaar met onze lerares, zuster Susanna Thompson. Op school volgt iedereen godsdienstlessen. Het bijbehorende huiswerk helpt mij met mijn seminarie en door het seminarie leren wij de zaken vanuit een ander gezichtspunt bekijken. We gaan er dieper op in dan op school. Zo blijft het in evenwicht.'

'Er zijn heel wat video's en anti-mormoonse publikaties die in die andere kerken de ronde doen,' zegt Karin. 'Dat is vervelend, want wat zij daar horen is erg verdraaid en ze moeten echt bij het begin beginnen.'

'Veel van mijn vriendinnen denken dat wij de Bijbel niet lezen,' zegt Rachael. 'Daarom was ik zo blij dat ik ze mijn Schriften kon laten zien. Zij denken dat alleen hun kerk aan bijbelstudie doet. Ze zijn verbaasd als ze er achter komen dat mormonen ook de Schrift bestuderen.'

'Wij zorgen ervoor dat de mensen ons anders gaan zien,' zegt David. 'Zoals onze leraar, die zei: "Jij bent dus mormoon. Bete-kent dat dat je niet helemaal christen bent?" En ik zei: "Nou, dat zijn we juist wel." We hebben erover gepraat en toen begrepen ze het beter.'

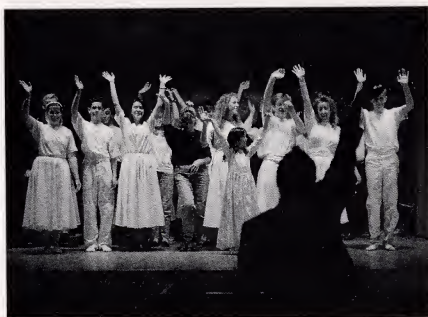
David vertelt ook dat hij vrienden en familieleden mee naar de kerk heeft genomen. 'Toen onze gezinsleden zich vorig jaar

lieten dopen heeft mijn moeder mijn oma en mijn tantes gevraagd om naar de kerk te komen. Dat hebben ze gedaan en ze zeiden dat ze er best van genoten hadden. Ze vonden het interessant dat er niet alleen geestelijken op het spreek-gestoelte stonden maar dat ook gewone mensen hun getui-genis gaven. En mijn vrienden komen graag naar onze kerk.'

Rachael, Karin en David vertellen het ene verhaal na het andere; over de leraar die vroeg om een plattgrond van een

Links: De jeugd van de wijk Cavehill. **Van links naar rechts:** David Lowry, Sharon Goodall, Debra Boyd, Michael Sloan, Nichola Henry en Debbie Sloan. **Linksboven:** Seminarieleerling Karen Edwards uit de wijk Lisburn met haar leerkracht, zuster Thompson. **Rechtsboven:** De jeugd van de wijk Hollywood Road voeren een toneelstuk op over het heilsplan om hun vrienden die geen lid zijn, een beter inzicht te geven in de evangeliebeginselen.

HLD-kerkgebouw om die te vergelijken met andere kerken en over het examen waar de mormonen moesten uitleggen dat zij in een doopvont gedoopt worden. Voor andere kerken is een doopvont een klein met water gevuld bekken. Met dat water worden de dopelingen besprenkeld.

Karen vat het allemaal samen: 'We ondervinden hier veel weerstand', zegt ze, 'maar als we ze bewust maken van de kerk, misschien zullen ze er later iets van begrijpen. En dat kan alleen maar goed zijn.'

Als je maar lang genoeg met de jeugd van de kerk in Noord-Ierland praat merk je dat ze doen wat Karin vertelt.

Sara Magee uit Portadown heeft het over normen: 'Als iemand mij een sigaret of een drankje aanbiedt zeggen de meeste van mijn vriendinnen: 'Niets daarvan Sara, dat mag jij niet hebben.' Karen Weir uit Portadown zegt dat de heropening van de London-tempel en de bouw van de Preston-tempel er de oorzaak van zijn dat veel mensen nieuwsgierig zijn geworden.

Simon Noble uit de wijk Hollywood Road beschrijft een toneelstuk dat ze in de ring hebben opgevoerd, wat tegelijkertijd een zendingsactiviteit was. 'Her ging allemaal over het heilsplan en we hebben vrienden die geen lid zijn, uitgenodigd om te zien wat wij geloven.'

Debra Boyd uit de wijk Cavehill mengt zich weer in het gesprek om te vertellen dat haar bisschop, Ronald Sloan, heeft laten zien dat een bisschop een fantastische bondgenoot voor je kan zijn in je pogingen om de normen na te leven. Ze vertelt ook hoe blij ze was toen haar vriendin Leigh-Ann Kelly zich samen met haar ouders, broers en zussen liet dopen. 'We hebben ontzettend gehuild. Ken je die tekst waarin iets staat over die ene ziel die je in de hemel brengt? Dat is echt waar.' (Zie Leer en Verbonden 18:15-16.)

In het centrum van Belfast loopt een dik litteken, een stuk niemandsland net zo lelijk als een oorlogsgebied. Rode slagbomen, stenen, prikkeldraad en gele barricades geven aan waar de grens tussen de twee delen van de stad loopt. Voor veel mensen is het een symbool van een wanhopige situatie en zijn de barrières een monument van wantrouwen en onbegrip.

Toch blijft de jeugd van de kerk daar niet lang bij stil staan. Zij kijken uit naar de dag dat de Heiland komt en dat iedere knie zal buigen en iedereen zal belijden dat Hij de Heer is die zal regeren. Op die dag, of al eerder, zullen alle muren omver gegooid worden en in plaats daarvan zal er hoop, liefde, vertrouwen, vrede en begrip heersen. □

Tijd met papa

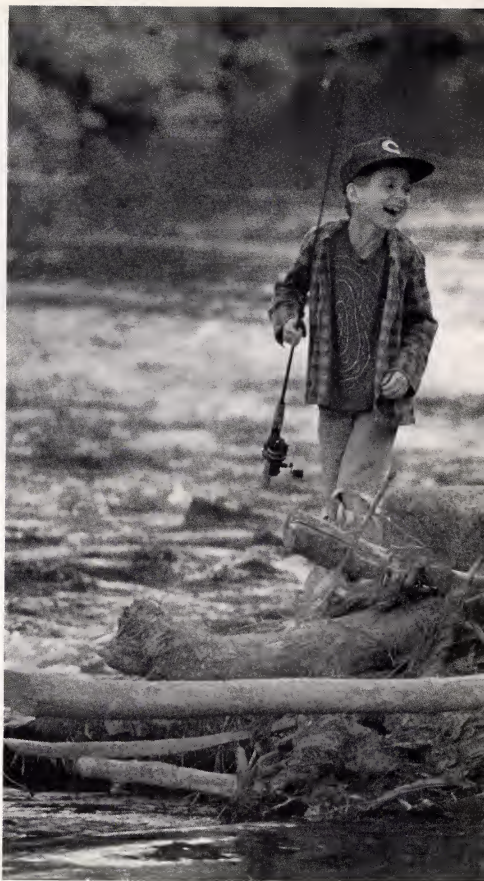
Susan Zimmerman

Mijn vader is een harde werker. Hij heeft een volledige dagtaak, besteedt vele uren aan zijn kerkroeping, doet klusjes in huis, repareert de auto, verschoont luiers en heeft talloze andere bezigheden. Maar heeft papa ooit tijd om te spelen?

Als papa uit z'n werk komt, roepen de kinderen: 'Papa is thuis, papa is thuis!' Hij komt binnen, knuffelt de kinderen, kust z'n vrouw, maar zakt dan al te vaak in een stoel weg en is dan te moe om weer overeind te komen. Toen we tot de ontdekking kwamen dat papa met zijn drukke schema steeds minder tijd en energie voor het gezin overhield, gingen we op zoek naar oplossingen voor dit probleem. De volgende ideeën hebben ons geholpen om nauw contact met papa te houden. Sommige kunnen ook voor eenoudergezinnen werken.

Maak voor ieder kind tijd vrij. Bij ons thuis is het altijd makkelijker om te beloven iets te doen dan om het meteen te doen. Dus in plaats van te beloven straks te spelen en de belofte niet na te komen, maakt papa elke week voor ieder kind tijd vrij. Op die manier lopen de kinderen hun tijd met papa niet mis, zelfs niet als de plannen om te spelen veranderd worden. Als er een telefoontje van het ouderlingenorquorum komt om een nieuw gezin met verhuizen te helpen, neemt papa gewoon een kind mee. Dat is dan wel geen spelen, maar toch kan het leuk zijn. En onderweg kunnen ze even stoppen voor een hamburger en een milkshake. Of als ze even pauzeren, gaan ze naar een parkje in de buurt en gaan ze picknicken. Of ze nu werken of spelen, bij papa zijn is op zich al een traktatie.

Minder tv kijken. We zijn erachter gekomen dat hoewel tv kijken ontspannend is, het de gezinsband niet echt

versterkt. We besloten de tv niet aan te hebben als papa thuiskwam en die in ieder geval uit te laten tot de kinderen naar bed gingen. Toen we eraan gewend waren dat de tv uit was, verbaasde het ons hoeveel interactie er in ons gezin op gang kwam. We gingen meer met elkaar communiceren en voelden ons sterker verbonden met elkaar dan voorheen.

Plan verrassingen. Als papa moe en afgetoed uit z'n werk komt, in z'n stoel ploft en er niet uitkomt tot het etenstijd is, weten we dat het weer tijd is voor het verrassingselement. We vinden het heerlijk om papa te ontmoeten als hij uit z'n werk thuis komt of voor de deur uit de auto stapt, en dan een

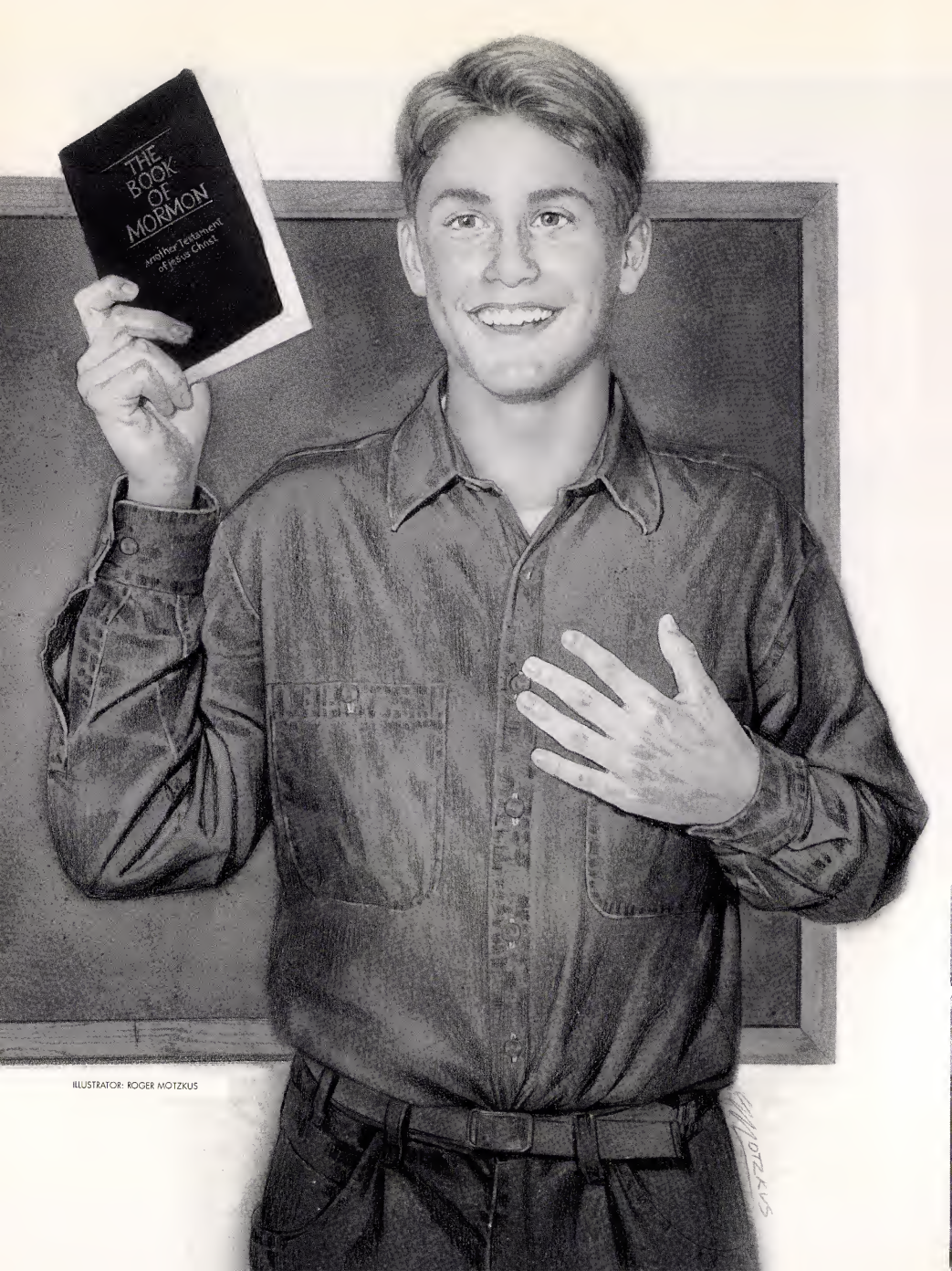
FOTOGRAFIE: WEDEN. ANDRESEN

uitstapje met hem te maken. Dat is soms niet meer dan het avondeten in het park opeten. Soms beleggen we een paar boterhammen, doen er een zak chips bij, ontvoeren papa en rijden dan naar een leuk plekje in de buurt. En hoewel het allemaal kleinschalig is, zijn onze activiteiten toch altijd leuk en spontaan – en papa vindt het heerlijk om het mikpunt van onze ontvoering te zijn.

Neem overdag even tijd. Sommige vaders werken 's avonds of hebben andere verplichtingen waardoor ze 's avonds vaak niet bij hun gezin kunnen zijn. In dat geval kan papa overdag wat tijd met de kinderen doorbrengen. Met één kind gaat

papa soms tussen de middag eten. In de vakantie kan een kind misschien een keertje met papa mee naar z'n werk, zodat het ziet dat papa hard werkt en begrijpt dat hij even tijd voor zichzelf nodig heeft wanneer hij moe uit z'n werk komt.

Wat papa ook doet – voor zijn werk, in de kerk, in z'n vrije tijd – papa zijn is een voltijdbaan. Door creatief naar manieren te zoeken om als gezin bij elkaar te zijn, en doordat papa op gezette tijden aandacht aan elk gezinslid besteedt, hebben we elkaar beter leren kennen. En omdat we vaak moeite doen om bij elkaar te zijn, zijn we elkaar meer gaan waarderen en liefhebben. □

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

MOTZKUS

WIE BEN IK EIGENLIJK?

Derek Tucker

Neen volgende week woensdag iets mee waaraan we kunnen zien wie je bent', zei de lerares. Dat was mijn eerste opdracht voor het vak Engels. O, o, dacht ik. *En als ik nou eens niet weet wie ik ben?*

Ik was nog maar net in Seattle (Washington) komen wonen. Het was mijn eerste week op een nieuwe school. De leerkrachten kenden me niet en mijn klasgenoten ook niet. Dit was een schitterende gelegenheid om te laten zien wie ik was, zowel aan mezelf als aan anderen.

Altijd als mensen merkten dat ik pas uit Utah gekomen was, vroegen ze me of ik mormoon was. Iedere keer gaf ik een ander antwoord: 'Ik weet het niet', 'Ik ben wel gedoopt, maar ik ga nooit naar de kerk', 'Nee, maar eigenlijk zou ik het wel moeten zijn.'

Om de een of andere reden voelde ik me aan God verplicht om een heilige der laatste dagen te zijn. Dat was eigenlijk onzin, want ik geloofde niet zo erg in God. Toch had ik het verlangen om een zinvol leven te leiden. Ik wilde positieve invloed uitoefenen en ik wilde de zekerheid hebben dat mijn leven niet zinloos was.

Mijn oudste zusje Lark was de enige uit ons gezin die actief was in de kerk. Zij en haar man Tim hadden me uitgenodigd om met hen mee naar de kerk in hun wijk te gaan. Die kerk was dichtbij. Zij wilden graag dat ik dat deed en op de een of andere manier wist ik dat het van me verwacht werd. Ik besloot dus om te gaan.

Terwijl ik nadacht over mijn leven en hoe ik zou willen worden, probeerde ik te bedenken wat ik naar school mee zou kunnen nemen om te laten zien wie ik was.

Natuurlijk had ik op maandag nog niets bedacht en ook op dinsdag nog niet, toen mijn zus me naar de wekelijkse activiteitenavond in de wijk reed. Op weg naar de kerk deed ze me een paar ideeën aan de hand, maar geen ervan sprak me aan.

Ze hadden geheim gehouden wat er die avond gedaan zou worden. Ik keek dus nieuwsgierig de zaal in. Er stonden tafels die zo te zien gedekt waren voor een dineetje. Toen ik beter keek, stond er geen voedsel op tafel. In plaats daarvan lagen er exemplaren van het Boek van Mormon. In plaats van bestek lagen er pennen en potloden. In plaats van servetten lagen er vellen papier. Toen ik ging zitten werd ik helemaal door dit raadsel in beslag genomen.

De belangrijkste sprekers waren twee zendelingen. Zij gaven allebei hun getuigenis hoe zij er achter waren gekomen dat het Boek van Mormon werkelijk het woord van God was.

Daarna keken we naar een videofilm over het bezoek dat Christus na zijn opstanding aan de rechtvaardige Nephieten bracht. Er kwam een ongelooflijk gevoel over me. De manier waarop Nephi de toenmalige situatie beschreef paste precies bij het gevoel dat ik had: 'Er het was geen scherpe stem, evenmin was het een luide stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden.' (3 Nephi 11:3.) Die avond kreeg ik een getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon. Het liet een indruk achter die me eeuwig zal bijblijven.

Toen Lark en Tim me naar huis brachten ging ik in gedachten na wat ik voor mijn huiswerk moest doen. Eerste uur: wiskunde. Dat had ik af. Tweede uur... Zesde uur: Engels... ach! Wat moest ik nu meenemen?

Met zachte stem fluisterde de Geest me toe: 'Het Boek van Mormon.' Ik realiseerde me ogenblikkelijk dat ik dit niet met mijn oren gehoord had. Dit was de eerste keer dat ik zo duidelijk de Geest gevoeld had.

'Goed zeg!' riep ik enthousiast.

'Wat?' vroeg Lark over haar schouder.

Geestdriftig legde ik haar uit: 'Ik denk dat ik het bij Engels over het Boek van Mormon ga hebben.'

Er gleed een glimlach over haar gezicht en ze zei: 'O, dat klinkt goed, maar het zal wel moeilijk zijn.'

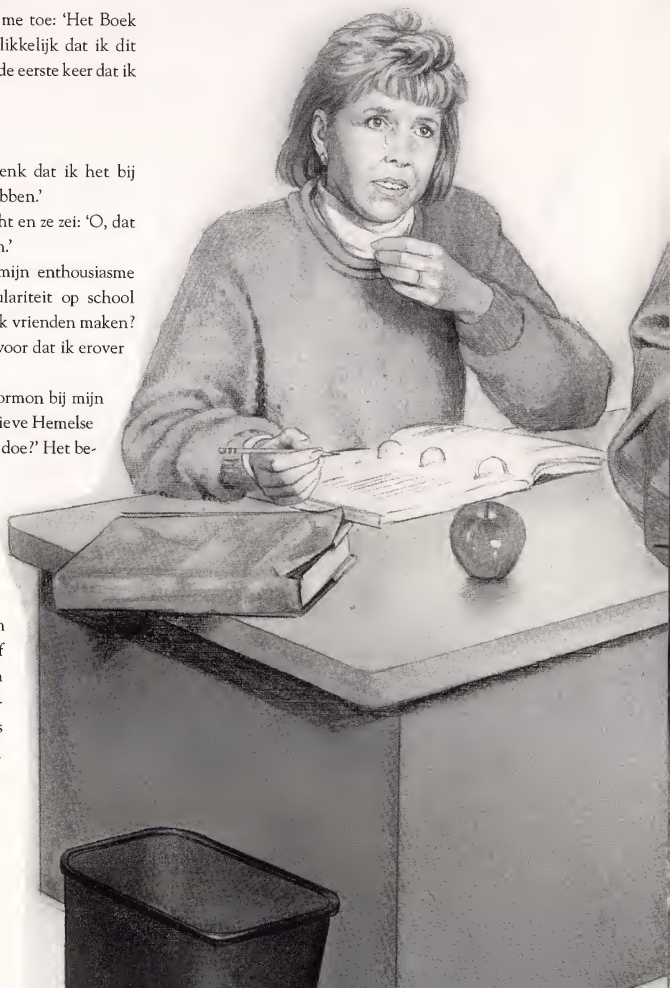
Dat besepte ik toen ook, waardoor mijn enthousiasme aanmerkelijk bekoelde. Zou mijn populariteit op school eronder lijden en zou ik minder makkelijk vrienden maken? Lark merkte mijn aarzeling en ze stelde voor dat ik erover zou bidden voordat ik naar bed ging.

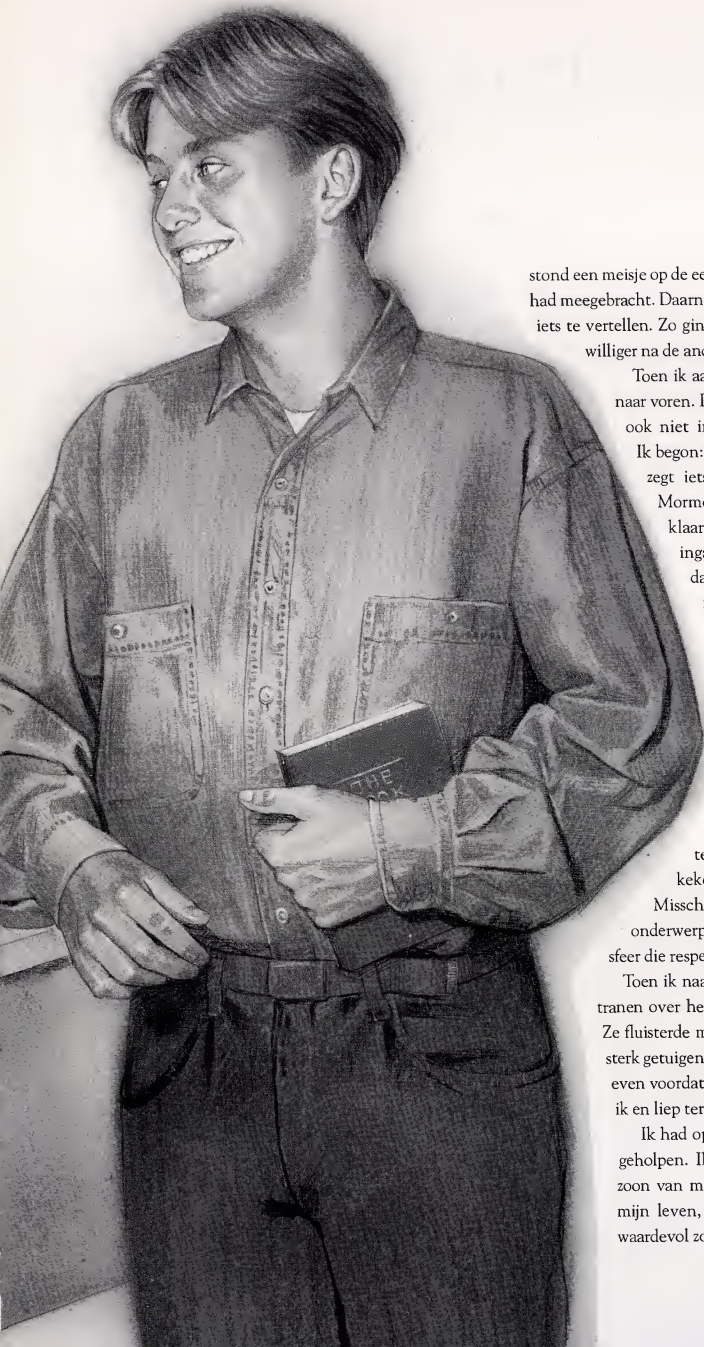
Die avond stopte ik het Boek van Mormon bij mijn schoolboeken. Toen knielde ik en bad: 'Lieve Hemelse Vader, weet U zeker dat U wilt dat ik dit doe?' Het bevestigende antwoord kwam onmiddellijk en het werd ook meteen bevestigd door de Geest. 'Wilt U me helpen?' vroeg ik. Weer kreeg ik een positief gevoel en ik werd kalm. Gerustgesteld ging ik slapen.

Toen het lesuur Engels aangebroken was, werd ik weer onzeker. De lerares gaf aanwijzingen aan de klas. We moesten onze naam zeggen, vertellen wat we hadden meegenomen en waarom het bij ons hoorde. Aan de eerste twee opdrachten kon ik voldoen, maar om de een of andere reden had ik over de derde niet nagedacht. Ik wist wel *wat* ik had meegenomen, maar niet *waarom*.

De lerares vroeg om vrijwilligers. Er

Toen ik naar mijn plaats terugliep zag ik dat de tranen over het gezicht van de lerares stroomden. Ze fluisterde met emotie in haar stem: 'Dat is een sterk getuigenis.'

stond een meisje op de eerste rij op en ze vertelde over wat ze had meegebracht. Daarna stond het meisje naast haar op om iets te vertellen. Zo ging het de rijen langs en de ene vrijwilliger na de andere stond op. Ik zou de laatste zijn.

Toen ik aan de beurt kwam, liep ik langzaam naar voren. Ik had niets opgeschreven en ik had ook niet in gedachten wat ik wilde zeggen.

Ik begon: 'Mijn naam is Derek Tucker en dit zegt iets over mij. Het is het Boek van Mormon.' Vanaf dat moment totdat ik klaar was, voelde ik dat de Geest mij ingaf wat ik moest zeggen. Tot op de dag van vandaag weet ik nog steeds niet precies wat ik gezegd heb.

Toen ik uitgesproken was, beredde ik me voor op aanvallen uit de klas. Maar tot mijn verbazing was het stil. Wat me het meest verbaasde was de uitdrukking op het gezicht van de studenten. Zo ongeveer een derde van de klas had tranen in zijn ogen. Andere gezichten drukten geen gevoel uit. En weer anderen keken zenuwachtig de andere kant op. Misschien voelde niet iedereen zich bij dit onderwerp op zijn gemak, maar er heerste een sfeer die respect ademde.

Toen ik naar mijn plaats terugliep zag ik dat de tranen over het gezicht van de lerares stroomden. Ze fluisterde met emotie in haar stem: 'Dat is een sterk getuigenis.' Ik was stomverbaasd. Het duurde even voordat het tot me doordrong. 'Dank u', zei ik en liep terug naar mijn tafel.

Ik had op de Heer vertrouwd en Hij had me geholpen. Ik wist nu wie ik was: een kostbare zoon van mijn Hemelse Vader. Ik wist ook dat mijn leven, als ik Hem zou dienen, zinvol en waardevol zou zijn. □

De mosterdzaadleerkracht

Janet Schiller

Het was twaalf jaar geleden dat ik hertrouwd was en mijn dierbare huis en wijk in Californië had verlaten. Met de hulp van de Heer had ik geleidelijk aan nieuwe doelen gesteld en gehaald. Maar ik wilde dolgraag weer mijn goede vrienden opzoeken, die samen met mij hadden ervaren hoe heerlijk en moeilijk het is om in een gebied te wonen waar de leden van de kerk in de minderheid zijn.

'Soms moet je het verleden achter je laten', zei mijn familie. Toch ging ik. Bij mijn oude huis zag ik met verwondering hoe de kleine stammetjes die ik jaren geleden had geplant waren uitgegroeid tot grote, schaduwrijke bomen. Overweldigd door emoties reed ik weg, de straat uit. Oude

oriëntatiepunten kwamen mij vaag bekend voor. Wat deed ik hier eigenlijk?

Toen zag ik de torenspits van ons kerkgebouw, en ik reed naar m'n favoriete parkeerplaats. Hoewel ik eigenlijk nog niet wist wat ik nou precies zocht, ging ik me wat meer op m'n gemak voelen toen ik het terrein opwandelde. Toen ik om een heg heenliep, botste ik bijna tegen een jongeman op die onkruid wiede. Hij sprong overeind, en ik zag dat hij een fris zendelingskapsel had.

Toen ik mij verontschuldigde, keek hij me vreemd aan en zei: 'Bent u niet de mosterdzaadleerkracht?'

Ik keek even verbaasd.

'Ja, volgens mij wel', zei hij. 'U was mijn eerste leerkracht in het jeugdwerk. Ik kon nooit van uw klas wegblijven omdat u altijd van die leuke dingen over de les aan de deur plaatste. Die plaat van die mosterdpot was mijn favoriet. Ik weet nog dat ik gehoorzaam mijn zakje met mosterdzaad mee naar huis nam na uw les over die gelijkenis. Sindsdien bent u voor mij de mosterdzaadleerkracht.'

Iniens herinnerde ik mij weer een pasgedoopte vrouw die haar zevenjarige zoon, Chandler, naar mijn KGW-klas bracht. Dit was diezelfde jongen, nu een jongeman.

'Door uw lessen wilde ik een goed lid van de kerk zijn', zei hij.

Ik was heel enthousiast toen ik hoorde dat Chandler pas zijn zendingspapieren had ingestuurd. Terwijl we zo praatten, besefte ik dat zijn getuigenis ook een boom was die ik had helpen planten en verzorgen. Toen hij nog jong was, was zijn getuigenis nog een zaadje geweest, misschien wel 'het kleinste (...) van alle zaden op de aarde' (Marcus 4:31). Nu was hij door de kracht van zijn getuigenis een indrukwekkende boom in de wijngaard van de Heer.

Ik dankte de Heer in stilte en beloofde Hem dat ik de zaadjes van geloof zou blijven zaaien en zou blijven vertrouwen op hun potentieel en kracht. □

KERKNIEUWS

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JUNI 1995

Alleenstaandenweekend in Oisterwijk

Heksenbezems en

Bert Niessink

Het thema van het alleenstaandenweekend dat van 7 t/m 9 april in natuurvriendenhuis Morgenrood in Oisterwijk is gehouden, was 'altijd goedgevoel'. We kregen een enorme hoeveelheid geestelijk voedsel te verwerken, maar de meesten draaiden daar hun hand niet voor om. Het was duidelijk dat de alleenstaanden wel wat gewend zijn op dat gebied. De les van broeder Glenn Stekkinger, de presentatie van broeder Henk van Dam tijdens de haardvuuravond, de les van broeder Paul van 't Schip, de toespraken van zuster Van Gemert-Oomen, die ontroerd sprak over Emma Smith, en broeder Dubbeld waren van hoog niveau. We kregen onder meer te horen dat we geen problemen hebben en zo is het maar net. Het werd

doodgravers...

duidelijk dat we vaak onze eigen problemen creëren door onze benadering van de situatie. Er gebeurt iets vervelends in ons leven en dan is de reactie vaak: laat ik me maar weer zorgen maken. Maar zo hoeft het niet te zijn. In plaats daarvan moeten we moeilijkheden zien als geweldige mogelijkheden. Het devies was dus: verander je denken. Met de hulp van Christus, die zeer nabij is, kunnen we onszelf overwinnen en anderen beter van dienst zijn. We zijn geboren om te dienen. De alleenstaanden discussieerden dat het een lieve lust was, met respect voor elkaars mening.

De boswandeling op zaterdagmiddag was een welkome afwisseling. Op kundige wijze werden wij ingeleid in de wonderde wereld van de

natuur. Oisterwijk is natuurlijk bekend om zijn vennen, vandaar dat onze wandeling om het grootste ven van Oisterwijk ging. We leerden dat de door een zwam veroorzaakte woekering van takken in gezonde bomen een heksenbezem wordt genoemd. We hadden het geluk te zien hoe een verongelukt eekhoortje keurig werd opgeruimd door de zogenaamde doodgravers, een kever die zich ook wel Necrophorus vespillo laat noemen.

De sfeer was goed, de onderlinge band sterk. Onze dank gaat uit naar de leiding die dit weekend mogelijk heeft gemaakt en naar de zusters die ons die heerlijke Antilliaanse spijzen hebben voorgeschoteld. We zijn opgebouwd zoals dat alleen op kamp kan. ■

Zomerkamp alleenstaanden

Van 5 tot en met 12 augustus wordt in Someren het zomerkamp van de alleenstaanden gehouden. Wij nodigen alle alleenstaanden van dertig jaar en ouder uit dit kamp mee te maken. Kosten: 224 gulden. Kinderen tot 12 jaar halve prijs. Benader uw alleenstaandenvereniging voor meer informatie.

Paasconferentie jonge alleenstaanden

Annelous van der Sterre

'Kracht en vreugde door Jezus Christus'. Zo luidde het thema van de paasconferentie voor de jonge alleenstaanden. De opkomst was groot, zo'n 80 jonge heiligen der laatste dagen uit Nederland en België en daarnaast ook uit Duitsland, Zuid-Afrika, Georgië en Ecuador kwamen naar het Drentse Roden voor een flinke dosis geestelijke kracht.

Dit paasweekend kon natuurlijk niet voorbij gaan zonder te gedenken dat het bijna tweeduizend jaar geleden is dat Jezus voor ons is gestorven en weer is opgestaan uit de dood. Maar naast de geestelijke momenten stonden er ook ontspannende activiteiten op het programma, zoals kegelen, zwemmen, dansen en een nachtspel. Ook maakten de jongeren de laatste avond een spontane boswandeling terwijl ze onderweg marsliederen zongen. 'I want to be a missionary... I want to cut off all my hair... one two, one two, one two three.... You just left the M.T.C...'

Dat het halverwege de wandeling begon te stortregenen en dat een van de leden van de kampraad met een smetteloze gele gipspoot in de modder wegzakte mocht de pret niet drukken.

De zondag stond grotendeels in het teken van de dood en opstanding van Jezus Christus; de avondmaalsdienst, maar ook de haardvuuravond. De jonge alleenstaanden discussieerden over de kruistocht van Jezus.

Het kamp eindigde op maandag met een getuigenisdienst waaruit bleek hoeveel kracht en vreugde we uit deze conferentie hebben gehaald en hoe belangrijk dit weekend voor iedereen was. Niet alleen om na te

Na de geestelijke en sportieve activiteiten werd er 's avonds flink gedanst.

denken en te praten over het evangelie, maar ook omdat het goed is om als jonge heiligen der laatste dagen onder elkaar te zijn. Op de paasconferentie geloofde iedereen hetzelfde en had iedereen elkaar lief. Het is fijn om onder geloofsgenoten te zijn in plaats van met vrienden uit het dagelijks leven waaraan je steeds weer moet uitleggen waarom je geen thee, koffie of alcohol drinkt en geen seks voor het huwelijk bedrijft. Het

is fijn om vlakbij vrienden te hebben waaraan je een zegen kunt vragen als je het moeilijk hebt. Het is fijn om met elkaar te praten over de problemen waarmee je zit maar waarover je met niet-heiligen onmogelijk kan communiceren. Het is fijn om bij elkaar te zijn.

De getuigenisdienst eindigde met het hand-in-hand zingen van de lofzang 'Houd van elkander'. En dat doen we. Houden van elkaar. ■

in het teken van kracht en vreugde

's Avonds speelden de jonge alleenstaanden diverse behendigheidselletjes, waaronder dit handen-op-de-tafel-spel.

De opdracht bij één van de workshops op zondagmiddag luidde: Schrijf een brief aan een Nederlandse zending. Veel van hen kunnen dus binnenkort post verwachten.

Volleybaltoernooi blijft boeien

Bert Niessink

Op zaterdag 25 maart jongstleden is voor de zoveelste maal het landelijke volleybaltoernooi gehouden in de Martinihal in Groningen.

Ook dit jaar was het weer raak. De deelnemers waren uit alle hoeken van het land gekomen om elkaar aan het net te ontmoeten. De faam van het toernooi is ook al in de omliggende landen doorgedrongen, maar dit jaar was het nog een puur Nederlandse aangelegenheid. En weer waren er meer teams en wedstrijden dan vorig jaar. En vergis ik me nu of was het spelpeil ook gestegen?

Het enthousiasme onder de volleyballers was hartverwarmend. Men voelde zich één. Zo zelfs dat ik niet weet of de uiteindelijke winnaars vermeld moeten worden, dat zou alleen maar afdoen aan de saamhorigheid. Misschien dat de heren uit Zwolle het daar niet mee eens zijn (wat smashten die hard!), en de dames uit Utrecht evenmin (met kracht en souplesse). Er waren in feite alleen maar winnaars: de organisatoren, die weer een puike editie van het toernooi afleverden, de volleyballers en de toeschouwers. ■

DE KINDERSTER

95E JAARGANG

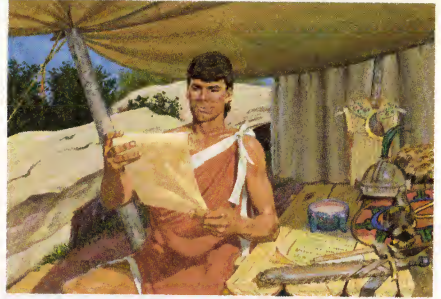
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JUNI 1995

OPPERBEVELHEBBER MORONI EN PAHORAN

Opperbevelhebber Moroni was blij toen hij hoorde dat Helaman met zijn leger veel land van de Nephieten op de Lamanieten had heroverd. Alma 59:1

Maar Helaman en zijn leger hadden hulp nodig. Zij hadden niet genoeg manschappen om zoveel steden te verdedigen. Alma 58:32

Opperbevelhebber Moroni schreef toen een brief aan Pahoran. Die was hoofdrechtter en regeerder van het land. Opperbevelhebber Moroni vroeg aan Pahoran of hij meer soldaten wilde sturen om het leger van Helaman te helpen. Alma 59:3.

Het leger van de Lamanieten viel een Nephitische stad aan die door Helaman heroverd was. Veel Nephieten werden door de Lamanieten gedood en de rest van de Nephieten werd de stad uitgejaagd. Alma 59:5–8.

Moroni was boos op de regering van de Nephieten, omdat die geen hulp gestuurd had. Hij schreef weer een brief aan Pahoran. Alma 59:13; 60:1.

Oppebevelhebber Moroni schreef dat er veel doden waren gevallen omdat Pahoran geen soldaten had gestuurd om te helpen. Alma 60:3-5

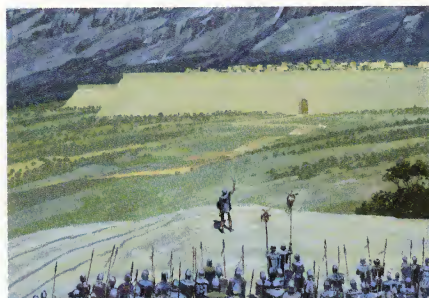
Moroni schreef aan Pahoran: Als u niet snel soldaten en voedsel naar ons toe stuurt, zal ik mijn leger naar Zarahemla sturen en u dwingen om ons te helpen. Alma 60:34,35.

Al gauw kreeg Moroni een brief van Pahoran. Die schreef dat hij heel verdrietig was dat Moroni en zijn legers zoveel geleden hadden. Alma 61:1-2.

Pahoran schreef aan Moroni dat sommige Nephieten niet wilden dat hij hoofdrechter was. Zij hadden Pahoran en de vrijen uit Zarahemla gejaagd. Alma 61:3-5

Pahoran schreef ook nog dat hij bezig was een leger te vormen om de stad Zarahemla weer in te nemen. Alma 61:6-7.

De slechte Nephieten in Zarahemla hadden een koning aangesteld en ze sloten zich bij de Lamanieten aan. Alma 61:8.

Pahoran was niet boos op Moroni om wat die geschreven had. De hoofdrechtster wilde ook graag dat de Nephieten weer vrij zouden zijn. Alma 61:9.

Hij vroeg aan Moroni of hij hem met een paar man wilde komen helpen. Hij zei ook dat Moroni onderweg nog meer mannen kon meenemen. Dan konden ze Zarahemla heroveren. Alma 61:15–18.

Opperbevelhebber Moroni was blij dat Pahoran trouw was gebleven aan zijn land en dat hij nog steeds wilde dat zijn volk vrij zou zijn. Alma 62:1.

Moroni ging met een handjevol mannen op weg om Pahoran te ontmoeten. Zij droegen de banier der vrijheid met zich mee en onderweg sloten duizenden mannen zich bij hen aan. Alma 62:3–5.

De legers van Moroni en Pahoran trokken op tegen Zarahemla. Ze doodden de koning van de slechte Nephieten en namen zijn mannen gevangen. Alma 62:7–8.

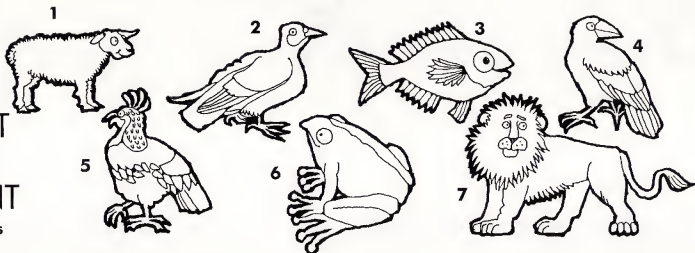

Moroni stuurde voedsel en twaalfduizend man om de Nephitische legers te gaan helpen. Die joegen de Lamanieten weg. Toen was er weer vrede in het land. Alma 62:12–13, 38–38, 41–42.

VEEL PLEZIER!

DIEREN UIT HET OUDE TESTAMENT

Marianne Frost Bates

Zoek het goede dier bij de persoon uit het Oude Testament of bij de gebeurtenis die beschreven wordt.

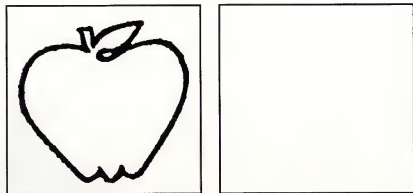
- Kwam met een olijftak bij Noach terug (zie Genesis 8:6–11).
- Een van de tien plagen in Egypte (zie Exodus 8:1–15).
- Dit kregen de Israëlieten toen het eten van manna hun ging vervelen (zie Exodus 16:11–13).

d. Dit dier werd door David gered toen het bijna door een leeuw of een beer werd opgegeten (zie 1 Samuël 17:32–37).

- Elia werd door dit dier gevoerd toen hij zich voor koning Achab verborgen hield (zie 1 Koningen 17:1–6).
- Deze dieren hebben David niet opgegeten (zie Daniël 6).
- Jona heeft drie dagen in de buik van zo'n dier gezeten (zie Jona 1).

DE APPEL WORDT RIJP

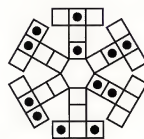
Rosie Centrone

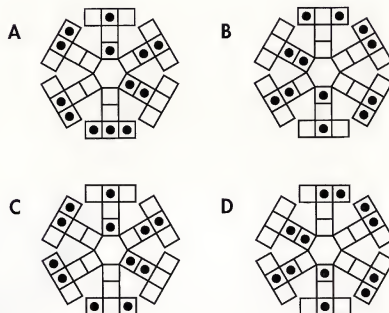
Kleur de appel groen en het blaadje blauw. Leg het papier onder een heldere lamp. Kijk strak naar het midden van de groene appel en tel daarbij langzaam tot 30. Knipper niet met je ogen, maar kijk snel naar het lege vak ernaast. Nu zie je daar een rode appel met een geel blaadje. Dit noemen we optisch bedrog of gezichtsbedrog. Als het bij jou niet werkt moet je misschien langer naar de groene appel kijken.

ZOEK ZE BIJ ELKAAR

Rich Latta

Welke tekening hieronder is hetzelfde als die hierboven?

Dieren uit het Oude Testament: (a) 2, (b) 6, (c) 5, (d) 1, (e) 4, (f) 7, (g) 3.
Zoek ze bij elkaar: B.

B

R

O

(naar een verhaal verteld door de familie Hatch)
Sheila Kindred

Soldaat!' Meltiar Hatch sprong overeind en salueerde voor de ruiter. Het Mormoons Bataljon was sinds zonsopgang onderweg geweest. Meltiar had van een pauze gebruik gemaakt om zijn broer van zestien, Orin, in de schaduw van een boom neer te leggen. Hij had het paard van de officier pas gehoord toen het vlak naast hem stond.

Luitenant Smith salueerde ook. 'Op de plaats rust, soldaat.' Hij keek naar Orin die daar bewegingloos lag met zijn ogen dicht. 'Je makker ziet er heel ziek uit.'

'Ja meneer,' zei Meltiar verdrietig. 'Hij heeft in Fort Leavenworth koorts gekregen, maar ik weet dat hij over een tijdje...'

'Over een tijdje?' Luitenant Smith onderbrak hem met luide stem. 'Dit peloton heeft geen tijd. Doordat onze vorige aanvoerder onverwacht is overleden hebben we een achterstand van twee weken opgelopen. Op zieke en vermoeide soldaten kunnen we niet wachten. Laat hem maar liggen.'

Luitenant Smith lette niet op het protest van Meltiar. Hij keerde zijn paard en gaf orders om te verzamelen. Toen de mannen de trommels hoorden graaiden ze gehaast hun proviand bij elkaar en gingen in het gelid staan. Meltiar ging zwaarmoedig zitten met het hoofd in zijn handen.

'Meltiar.' Orins stem was nauwelijks hoorbaar. 'Vergeef het me. Ik heb alleen maar dienst genomen omdat ik me eindelijk eens nuttig wilde maken, net als jij in Nauvoo. Ik had nooit gedacht dat het zo zou aflopen.'

'Nou ja, niemand van ons had ook gedacht dat luitenant Smith onze aanvoerder zou worden. De niet-mormoonse leiders die we tot nu toe hebben gehad waren niet onvriendelijk, maar we hebben het met hem wel heel slecht getroffen. Laten we niet vergeten

welke belofte Brigham Young en de Twaalf Apostelen ons gedaan hebben,' zei Meltiar met overtuiging. 'Als we ons op deze mars goed gedragen, zullen we het overleven.' Hij legde zijn ransel en zijn veldfles in Orins handen.

'Hier heb je wat extra voedsel en wat water. Ik moet nu gaan, maar ik kom terug, dat beloof ik je.' Hij stond op.

'Ik heb je nooit tot last willen zijn.'

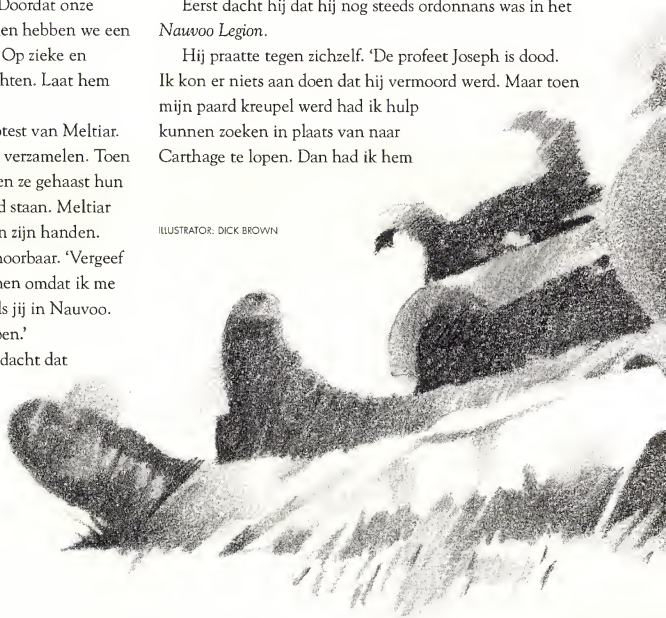
'Broers zijn elkaar nooit tot last.'

Toen het bataljon het kamp voor de nacht opsloeg, glipte Meltiar er stilletjes tussenuit en begon aan de weg terug naar de plek waar Orin op hem wachtte. Omdat hij erg vermoeid was, ging hij tegen een boom zitten en viel snel in slaap. Wat later schrok hij wakker. Hij kon zich niet herinneren waarom hij in het holst van de nacht alleen in de bossen was, maar hij voelde vaag dat iemands leven ervan afhing. Meltiar schudde zijn hoofd om zijn gedachten te ordenen.

Eerst dacht hij dat hij nog steeds ordonnans was in het Nauvoo Legion.

Hij praatte tegen zichzelf. 'De profeet Joseph is dood. Ik kon er niets aan doen dat hij vermoord werd. Maar toen mijn paard kreupel werd had ik hulp kunnen zoeken in plaats van naar Carthage te lopen. Dan had ik hem

ILLUSTRATOR: DICK BROWN

E

R

S

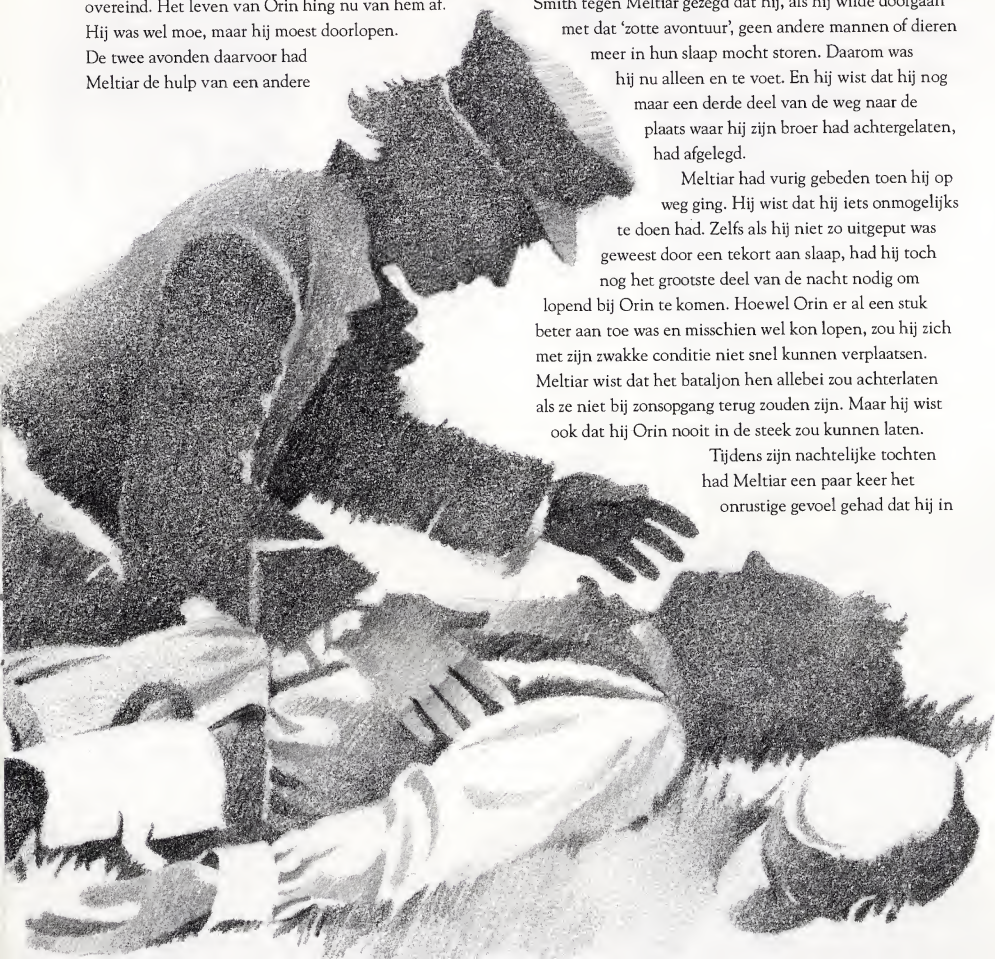
voordat hij stierf nog de laatste brief van zijn familie kunnen geven.' Hij schudde verdrietig zijn hoofd. 'Maar ik was jong en zo trots, net als Orin nu.'

Bij de gedachte aan zijn broer krabbelde Meltiar overeind. Het leven van Orin hing nu van hem af. Hij was wel moe, maar hij moest doorlopen. De twee avonden daarvoor had Meltiar de hulp van een andere

soldaat ingeroepen om Orin op de rug van een paard naar het kamp te brengen. En toen luitenant Smith 's morgens merkte wat er gebeurd was, had hij boos het bevel gegeven om Orin weer achter te laten. Gisteravond had luitenant Smith tegen Meltiar gezegd dat hij, als hij wilde doorgaan met dat 'zotte avontuur', geen andere mannen of dieren meer in hun slaap mocht storen. Daarom was hij nu alleen en te voet. En hij wist dat hij nog maar een derde deel van de weg naar de plaats waar hij zijn broer had achtergelaten, had afgelegd.

Meltiar had vurig gebeden toen hij op weg ging. Hij wist dat hij iets onmogelijks te doen had. Zelfs als hij niet zo uitgeput was geweest door een tekort aan slaap, had hij toch nog het grootste deel van de nacht nodig om lopend bij Orin te komen. Hoewel Orin er al een stuk beter aan toe was en misschien wel kon lopen, zou hij zich met zijn zwakke conditie niet snel kunnen verplaatsen. Meltiar wist dat het bataljon hen allebei zou achterlaten als ze niet bij zonsopgang terug zouden zijn. Maar hij wist ook dat hij Orin nooit in de steek zou kunnen laten.

Tijdens zijn nachtelijke tochten had Meltiar een paar keer het onrustige gevoel gehad dat hij in

de gaten werd gehouden. Nu was hij er zeker van dat hij iets zag bewegen bij een groot rotsblok vóór hem. Hij bleef staan en tastte langzaam naar zijn pistool. Maar het was weg! Hij moest het hebben laten vallen op de plaats waar hij in slaap was gevallen. Hij greep naar zijn mes, maar verstarde toen er een Indiaan uit de schaduw tevoorschijn kwam. Het licht van de maan viel op iets glinsterends in de hand van de Indiaan. Het was het pistool van Meltiar!

Terwijl Meltiar nadacht wat hij moest doen, hoorde hij een paard. *Zou er iemand van het bataljon mij gevolgd zijn?* vroeg hij zich af. *Of is dat nog een Indiaan?* Het leek erop dat de Indiaan het geluid niet gehoord had, maar hij stond daar bewegingloos, zijn hand met het wapen hing langs zijn lichaam.

Toen het paard in zicht kwam, zonk Meltiars hart hem in de schoenen. Hij zag dat het een Indiaanse pony was, met twee berijders. Meltiar sloot zijn ogen en bad om hulp.

'Meltiar?' zei een bekende stem.

Verbaasd deed Meltiar zijn ogen open. Een van de ruiters was afgestegen en kwam behoedzaam op hem af.

'Meltiar?' zei de stem weer. 'Ben jij het?'

'Orin?'

De twee broers omhelsden elkaar kort maar innig en draaiden zich toen om naar de wachtende Indianen. Die hadden allebei de pony bestegen. Ze lieten de wapens en de ransels van de broers op de grond liggen. De ene

Indiaan stak langzaam zijn hand op om ze te groeten.

'Broers,' zei hij. Toen keerden zij hun paard en verdwenen in de schaduw.

'Dat zei hij ook toen hij mij kwam halen,' zei Orin.

'Ik dacht dat hij bedoelde dat er iets met jou gebeurd was. Daarom ben ik met hem meegegaan, maar ik was wel bang. Hoe wisten zij dat wij broers zijn?'

'Ze hebben ons die paar nachten in de gaten gehouden,' zei Meltiar. Dat drong ineens tot hem door. 'Misschien hebben ze gezien hoeveel we om elkaar geven. Ze hebben ook gezien dat we hun hulp hard nodig hadden en daarom hebben ze ons geholpen! Of...' en hij glimlachte naar Orin, 'misschien bedoelde hij wel dat we allemaal broers zijn.'

'Ik ben dankbaar dat ze ons geholpen hebben,' zei Orin zachtjes, 'maar het is soms niet gemakkelijk om hulp van anderen te accepteren.'

'Ik weet wat je bedoelt,' Meltiar leunde op Orin.

'Maar als jij zo sterk bent als je eruit ziet, kun je je nu nuttig maken. Ik heb je hulp nodig op onze weg terug naar het kamp. Ik wil niet lastig zijn, maar ik ben ontzettend moe!'

'Ik ben nu een stuk sterker, Meltiar. Maak je maar geen zorgen,' zei Orin glimlachend. 'Broers zijn elkaar nooit tot last.' □

IK GELOOF DAT HET PRIESTERSCHAP MIJ TOT ZEGEN IS

'Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten' (vijfde geloofsartikel).

Karen Lofgren

Tetsuko woonde in Japan vlakbij een hoge berg. Ze was opgewonden, want ze zou voor het eerst naar school gaan. Maar toen ze haar nieuwe schooluniform aantrok kreeg ze pijn in haar buik. Ze had geen trek in het ontbijt en ze begon te huilen.

Okasan (moeder) vroeg: 'Wat is er Tetsuko? Voel je je niet goed?'

'Nee, ik heb pijn in mijn buik en ik denk dat ik vandaag niet naar school kan', knikte ze.

Otasan (vader) pakte haar hand vast en zei: 'Ik denk dat ik weet wat er met je is. Het is vandaag je eerste schooldag. Je bent de hele dag van huis en je weet niet goed wat je op school te wachten staat. Datzelfde gevoel had ik toen ik met mijn nieuwe baan begon. Zou je het fijn vinden als ik je een zegen gaf?'

Tetsuko knikte.

Otasan legde zijn handen op haar hoofd en gaf haar een zegen. Hij bedankte onze Hemelse Vader voor haar en voor de vreugde die zij thuis gaf. Hij zegende haar dat ze zich beter zou gaan voelen en dat ze vrede in haar hart zou krijgen.

Toen ging Tetsuko naar school. Die middag kwam ze het huis binnengerend en ze riep: 'Okasan! Ik ben thuis! Het was leuk op school. Ik heb een leuke lerare en ook een paar nieuwe vriendinnetjes.'

Haar moeder zei: 'Ik ben blij dat je zo'n goede dag hebt gehad en dat Otasan je een zegen heeft gegeven.'

Onze Hemelse Vader heeft zijn gezag aan bepaalde mannen overgedragen zodat zijn werk gedaan kon worden.

We noemen dat het priesterschap. Priesterschap

betekent: de macht en het gezag om in naam van onze Hemelse Vader te handelen.

Wat zou het leven anders zijn als wij het priesterschap niet hadden. Dan zou de kerk niet georganiseerd zijn. Er zou niemand gedoopt kunnen worden of de gave van de Heilige Geest kunnen ontvangen. Niemand zou de zegeningen van de tempel kunnen ontvangen en er zou niemand bij onze Hemelse Vader kunnen terugkeren. Door het priesterschap kunnen alle kinderen van onze Hemelse Vader gezegend worden.

Instructies

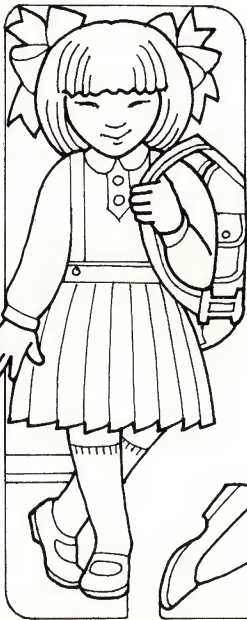
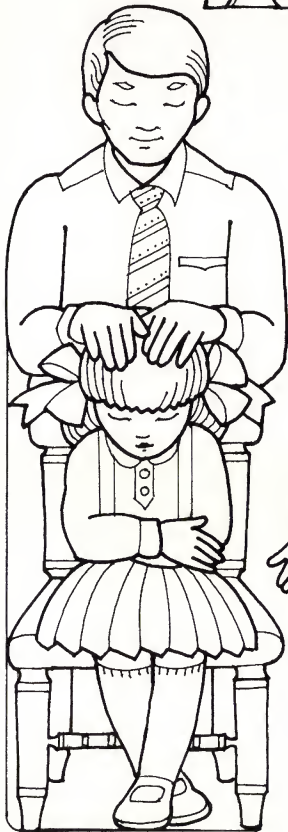
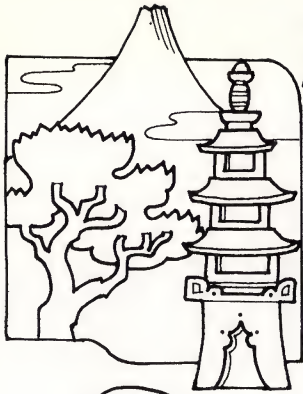
Kleur de figuren op bladzijde 11. Haal de bladzijde uit het tijdschrift en plak het op licht karton. Knip de figuren uit. Gebruik ze als je op de gezinsavond het verhaal van Tetsuko vertelt. Praat over het gezag van het priesterschap dat de vader van Tetsuko gebruikte om haar een zegen te geven. Als je de figuren op het flanelbord wilt gebruiken, plak dan een stukje flanel of schuurpapier op de achterkant.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Zoek plaatjes in De Ster of De Kinderster waarop priesterschapsverordeningen te zien zijn. (Bijvoorbeeld plaatjes waarop een kindje wordt gezegend, of iemand wordt gedoopt of het avondmaal wordt gezegend.) Geef iedere klas een plaatje en laat de kinderen met elkaar bespreken over welke verordening het hier gaat en hoe zij erdoor gezegend kunnen worden.

2. Vraag aan de kinderen hoe zij en anderen thuis door het priesterschap gezegend kunnen worden. Schrijf wat er gezegd wordt op het bord.

3. Laat de kinderen een tekening maken voor hun geloofs-artikelenboek (zie Participatieperiode, De Kinderster, februari 1995). Die tekeningen moeten het volgende verduidelijken. Priesterschap: de macht en het gezag om te handelen in de plaats van onze Hemelse Vader. Gezag: het recht om macht te gebruiken of te geven. Handoplegging: een onderdeel van de verordening als er een zegen wordt gegeven. □

ILLUSTRATOR: PHYLIS LUCH

Kies het goede

Blij ♩ = 144-160

C G⁷ C

1. Als ik goed leef, dan ben ik ge - luk - kig. El - ke
 2. t E - van - ge - lie leert mij hoe 'k moet bid - den, en ge -

5 5 5 4 2 1

G⁷ C

dag vraag ik: Wat is nu goed? Ik leer
 hoor - zaam moet zijn aan de Heer, en ik

1 2

F C

veel o - ver Je - zus de Chris - tus; Hij leert
 weet: als ik Hem maar blijf vol - gen, geeft Hij

5 4 2 1

F G7 C Refren

mij hoe ik goed le - ven moet. Kies het
 vreug - de en blijd - schap steeds weer.

C G7

goe - de, wees ge - luk - kig, kies het

C

goe - de, wat j' ook doet.

Tekst: naar Clara W. McMaster (1904 -)
 Muziek: Clara W. McMaster (1904 -). © 1981 HLD

Johannes 13:17; Mozes 6:33
 Spreuken 29:18

Dit liedje mag voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk
 of thuis worden gekopieerd.

ILLUSTRATOR: BETH WHITAKER

REDDER IN NOOD

Jenny S. Hatch

André van zeven wilde graag een superheld zijn. Hij had superhelden op de televisie gezien en hij had veel avonturen van superhelden gelezen. Hij dacht dat hij er ook wel een kon worden. Hij wist precies hoe je met slechte mensen moest afrekenen en hoe je moest zorgen dat er geen slechte dingen gebeurden.

Toen André op een ochtend wakker werd vond hij dat voor hem nu het moment was aangebroken. Vandaag zou hij iemand in nood te hulp komen.

'Schiet op,' riep moeder, 'het ontbijt is klaar.'

André sprong zijn bed uit, kleeedde zich in een wip aan en holde de keuken in.

'Dat heb je vlug gedaan,' merkte zijn moeder op, 'jij hebt zeker grote plannen voor vandaag?'

'Nogal ja,' antwoordde hij. Hij wilde niet teveel zeggen. Alle jongens van zeven jaar weten dat helden geen opscheppers zijn.

André at vlug zijn ontbijt en ondertussen dacht hij eraan welke avonturen hij vandaag zou gaan beleven.

Zijn gedachten werden onderbroken door de stem van zijn moeder. 'Ach nee,' zuchtte ze, 'ik zou bijna vergeten dat ik beloofd heb dat ik

vanmorgen een mandje frambozen voor mevrouw Evers zou plukken. André, zou jij de ontbijtboel willen afruimen en afwassen? Dan kan ik gaan.'

Eerst vond André dat een beetje vervelend. Hij had tenslotte iets belangrijks te doen. Vandaag zou hij iemand in nood gaan helpen. Ach, *nou ja*, dacht hij, *het is nog vroeg, er is nog niemand die in nood verkeert*. Trouwens, mevrouw Evers zou frambozenjam gaan maken en misschien zou ze wel een potje voor hem bewaren. Hij vond mevrouw Evers aardig en zij wist dat hij van frambozenjam hield.

Toen André de afwas had gedaan, vloog hij bijna de deur uit. Aan het eind van het pad bleef hij staan en keek met een adelaarsblik de buurt rond. Het leek nogal rustig, maar iedere superheld weet dat je je in de stilte kunt vergissen.

De stilte werd plotseling verbroken. Zijn kleine broertje Arjan riep bij de voordeur: 'André, mama wil dat je mijn veters vastmaakt.' Arjan was vier en hij leerde net hoe hij zijn veters moest strikken.

André sjokte naar de voordeur en begon de schoenen van zijn jongere broertje vast te maken. Toen kreeg hij een superidee: *Als ik Arjan leer hoe hij zijn veters moet strikken, hoef ik het niet meer te doen en dan zal ik meer tijd overhouden om iemand te redden!*

Geduldig ging hij naast zijn broertje zitten. Eerst was het wel moeilijk, maar al gauw deden Arjans vingers precies wat ze moesten doen. Arjan kon nu zijn eigen veters strikken.

Dat had langer geduurd dan André verwacht had. Hij hoopte dat er ondertussen nergens iemand in nood was geweest. Hij besloot een eindje door de buurt te gaan lopen en zijn ogen

en oren goed de kost te geven voor als er iets mis mocht gaan.

Hij zag alleen maar twee honden die een kat een boom injoegen, verder niets. Hij joeg de honden weg en praatte net zolang tegen de kat totdat die uit de boom kwam. De kat leek wel blij te zijn, maar dit was toch niet André's idee van een heldendaad. Ontmoedig ging hij naar huis.

'Hallo,' zei zijn moeder, 'ik was net van plan je te gaan zoeken. We moeten een paar boodschappen doen voor het avondeten. Kom, spring in de auto.'

André klaarde een beetje op. Misschien kon hij in de winkel

iemand helpen die in nood was. Hij wilde gauw in de winkel zijn en daarom hielp hij Arjan en zijn jongere zusje hun veiligheidsgordels om te doen, voordat hij de zijne vastmaakte. Toen ze in de winkel waren keek hij in alle paden of er misschien iets fout ging. André duwde het winkelwagentje terwijl moeder de levensmiddelen erin legde. Jenna zat erin, dus het duwen ging steeds zwaarder. Toen ze bij de kassa kwamen was hij erg moe, maar hij wist zeker dat door al dat duwen zijn spieren sterker waren geworden. Een superheld moest echt sterk zijn. Hij was wel teleurgesteld dat er niemand was geweest die hij had kunnen redden.

Toen ze thuis waren hielp hij met het uitladen van de boodschappen en hij ruimde ze op. Terwijl moeder het eten klaarmaakte, dekte hij de tafel. Na het eten ruimde hij de tafel ook nog af.

De dag was bijna voorbij. Over een paar uur was het bedtijd en hij was nog niemand te hulp gesnel. Hij besloot buiten op de stoep te gaan zitten en voor het laatst zijn blik door de straat te laten gaan.

Net toen hij de deur uit wilde gaan hoorde hij Jenna huilen. Ze was klaar

om naar bed te gaan en ze wilde dat er iemand een verhaaltje vertelde. André hoorde dat moeder in de kamer ernaast bezig was Arjan naar bed te brengen. André kon goed lezen en hij dacht dat het niet teveel tijd zou kosten als hij een verhaaltje voorlas. Hij stopte Jenna in bed en las haar lievelingsverhaal voor, en toen nog één, en nog één. Toen zij in slaap viel was het bijna bedtijd voor André. *Ik heb nog niets heldhaftigs gedaan, dacht hij, ik heb geen snode plannen verijdeld en er is niemand geweest die gered moest worden.*

Toen hij in bed lag na te denken over deze verspilde dag kwam zijn moeder bij hem kijken. 'Wat lig jij

ontzettend vroeg in je bed, André. Voel je je wel goed?'

'Ach ja, ik ben alleen maar moe, denk ik.'

Moeder glimlachte. 'Dat kan ik me voorstellen. Je bent voor mij vandaag echt een redder in de nood geweest. Dank je wel.'

'Wat?' André ging rechtop in zijn bed zitten. 'Wat zei u?'

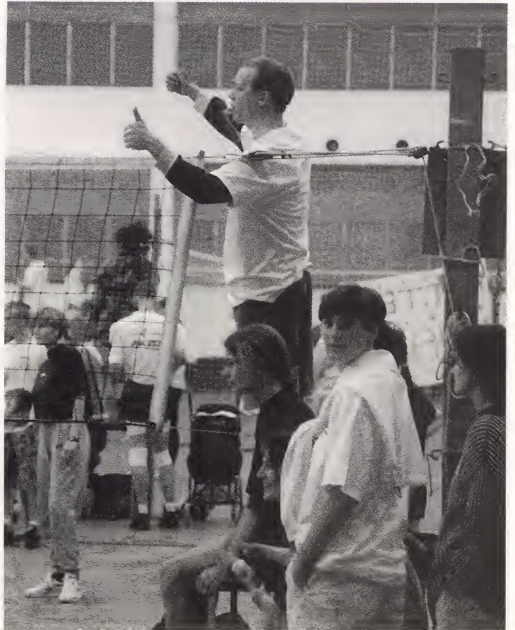
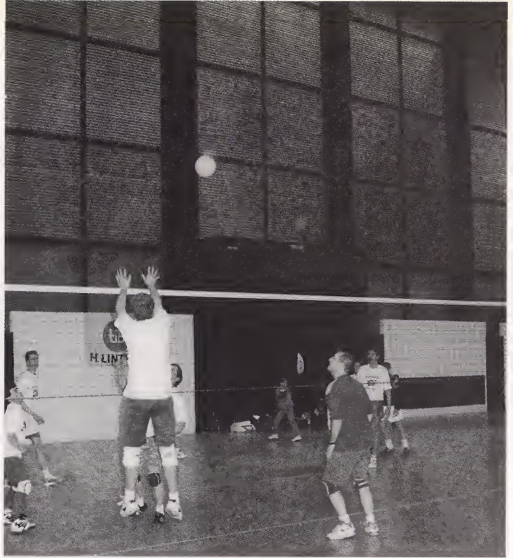
'Ik zei, dat je vandaag mijn redder in de nood bent geweest. Als jij me niet geholpen had, zou ik vandaag nooit hebben kunnen doen wat ik allemaal gedaan heb.' Moeder gaf hem snel een kus op zijn voorhoofd en ging toen de kamer uit.

'Ik ben een redder in de nood geweest!' fluisterde André opgewonden. 'Het is me echt gelukt!'

Die avond viel de superheld André in slaap terwijl hij lag na te denken hoe hij de volgende dag een redder in de nood zou kunnen zijn. □

Op de omslag:

Simon Dewey, *Vrienden in gebed*. Dit is een van de 500 kunstwerken, vanuit alle delen van de wereld ingestuurd, die hebben meegedaan met de Derde Internationale Kunstwedstrijd onder auspiciën van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.

Jongevrouwen Lelystad houden modeshow

J. Jansen

Op 3 februari jongstleden is er een bijzondere activiteit gehouden in Lelystad. Na een voorbereiding van bijna twee jaar hebben de acht jongevrouwen en hun vier leidsters van de gemeente Lelystad eindelijk hun modeshow opgevoerd.

Maandenlang werd er gewerkt, geoefend, geplakt en genaaid. Alles en iedereen werd gemobiliseerd om deze activiteit tot een succes te maken. Soms lag het project stil uit angst dat het zou mislukken. Maar telkens waren er nieuwe impulsen van de verschillende leidsters aan de jongevrouwen. En uiteindelijk won het enthousiasme het van de paniek. Iedereen ging weer aan het werk met plastic zakken, industrieplastic, tape, touw en garen. Er werden patronen gemaakt voor de jurken. De decors werden door de jongemannen gemaakt. Er werden danspasjes ingestudeerd. Het was een hele voorbereiding. Maar eindelijk was het dan zover.

De eerste activiteit in het nieuwe kerkgebouw aan de Schoener 11-05 zou van de jongevrouwen zijn. De spanning was te snijden. De show kon beginnen. Monden vielen open van verbazing, kreten van goedkeuring klonken uit het publiek. De jongevrouwen waren de jongevrouwen niet meer. Het waren diva's in de zuiverste zin des woords geworden! Nooit hebben we geweten dat er van plastic zakken en plakband zulke mooie creaties te maken zijn. En wat waren we na afloop trots op onze acht jongevrouwen en hun leidsters.

Een jongevrouw is onder het toezicht van haar jongevrouwenleidster hard aan het werk aan haar creatie.

Natasja Ruwaard showt hier een zelfgemaakte bruidsjapon. Rechts op de achtergrond kijken de andere jongevrouwen nauwlettend toe.

Koor Millennium treedt voor laatste maal op

Sylvia de Bruijn

Dit jaar zal het Haarlems wijkkoor Millennium voor de laatste maal optreden. Het koor zal bij wijze van afscheid deze zomer nog een aantal optredens verzorgen.

Daarna zal het koor helaas tot de geschiedenis behoren. Het doel van het koor was om de toehoorders door middel van muziek de invloed van de Heilige Geest te laten voelen. De koorleden hebben met veel plezier gezongen in het koor. Zij beschouwen het als een groot voorrecht om op deze wijze een instrument in de handen van de Heer te zijn geweest. Wij nodigen alle leden hartelijk uit om hun vrienden, kennissen en familieleden uit te nodigen voor deze laatste optredens, die kosteloos zijn. ■

De datums zijn als volgt:

Zondag 28 mei	Haarlem, Frieslandlaan 5
Zaterdag 10 juni	Amersfoort, Laurens Costerplein 14
Zondag 11 juni	Rotterdam 2, Schoonveld 60
Zaterdag 17 juni	Amsterdam, Zaaiersweg 17
Zaterdag 24 juni	Groningen, Paterswoldseweg 531

Alle optredens beginnen om 19.30 uur.

Zendelingenpagina's

Deze maand besteden we in de Zendelingenpagina's aandacht aan Cathalina Teske uit de gemeente Leiden, die op zending is in de Frankfurt-tempel, en Rita Tirape uit Antwerpen, die een zending heeft vervuld in het zendingsgebied Amsterdam.

Cathalina Teske achter het orgel in het nieuwe kerkgebouw op het tempelterrein.

Cathalina Teske

Ik ben alweer ruim een jaar op zending in de Frankfurt-tempel. Wat gaat de tijd snel! Deze zending heeft al mijn verwachtingen overtroffen. In de tempel te werken met broeders en zusters die hetzelfde doel voor ogen hebben, de Heer te dienen en heilanden op de berg Zion te zijn, is op zich een zegen.

Toen ik mijn beslissing had genomen om op zending te gaan, kwam er een periode van *ups en downs*, menigmaal kwam de vraag naar boven: zal ik dit allemaal aankunnen? En dan zo lang van huis te zijn! Maar eenmaal in de tempel aangekomen, viel dat alles van me af en

kwam er een gevoel van vrede en rust over mee. Hier te zijn is thuis zijn, en nog veel meer. Het is goed een poosje afstand te kunnen nemen van alle zorgen en problemen die van buiten op je afkomen en je alleen bezig te houden met het zo belangrijke werk van de tempel.

Dit afgelopen jaar heb ik zoveel geleerd! Ik heb veel facetten van het tempelwerk leren kennen en heb daardoor ook veel mensen mogen leren kennen en liefhebben. In de afgelopen tijd heb ik ook een beter begrip gekregen van Gods grote liefde voor al zijn kinderen. Het is voor iedereen mogelijk om eens bij Hem terug te keren. Het plaatsvervangend werk is daar een onderdeel

van. Het is mij een groot voorrecht daaraan te mogen meewerken en anderen te dienen.

We werken in de tempel met 40 zendelingen in twee ploegen. De ene week van 7.15 tot 13.15 uur, de andere week van 13.15 tot 19.00 uur, behalve op vrijdag, dan werkt de middagploeg tot 21.00 uur.

Maandag is onze vrije dag en dan wordt er nogal eens een uitstapje georganiseerd voor de liefhebbers. We hebben al heel veel van de prachtige omgeving kunnen genieten!

Ik heb geen problemen om de rest van mijn vrije tijd in te vullen. Er valt altijd wel iets te doen, vooral aan de familiegeschiedenis. Daarbij ben ik aan het begin van mijn zending direct al geroepen en aangesteld als

organiste in de Duitse dienst in de gemeente Nieder-Wölstadt, en in de Engelse dienst, die tot voor kort op zondagmiddag in de cafetaria van het gastenverblijf werd gehouden. Nu staat ergelukkig een mooi kerkgebouw op het tempelterrein. Elke zondag zijn daar ongeveer tweehonderd leden aanwezig. Het is een lust om de lofzangen te begeleiden, want de Duitsers zijn zeer muzikaal en kunnen goed zingen. In de tijd die ik over heb, ben ik dus achter het orgel te vinden.

Wanneer u dit leest, is mijn zending bijna ten einde (3 augustus, red.). Ik weet nu al dat het niet makkelijk zal zijn om thuis te wenen. De tempel is mijn tweede thuis geworden. ■

Rita Tirape

Nadat ik de zendelingzusters had ontmoet, de lessen had gevolgd en mij had laten dopen, besloot ik zelf op zending te gaan. Aanvankelijk wilde ik op vakantie gaan, maar de Heilige Geest maakte mij op alle mogelijke manieren duidelijk dat Hij iets beters voor mij had. Zo kon het gebeuren dat een van de zendelingzusters die mij de lessen had gegeven mijn collega werd. Ik ben op 18 augustus 1993 op zending gegaan. Op 10 februari 1995 ben ik eervol ontheven als zendingelingen. U ziet dus dat ik mijn zending alweer is afgelopen (wat gaat

de tijd snel als je het naar je zin hebt). Ik kijk er met voldoening op terug. Ik ben niet naar het opleidingsinstituut in Lingfield geweest, maar ben direct het zendingsveld ingegaan. Gelukkig had ik een hele goede trainster. Ze kwam uit Nederland. Ze is echt tof. We hebben hele mooie herinneringen samen. We schrijven nog met elkaar. Ik heb trouwens stuk voor stuk hele fijne collega's gehad. Vriendinnen voor het leven.

Ik heb in verschillende steden in België gewerkt: Gent, Kortrijk, Leuven, Brussel. Ik heb met veel leden vriendschap gesloten.

Ik ben geboren in Ecuador. Ik woon nu alweer zes jaar in België. Het

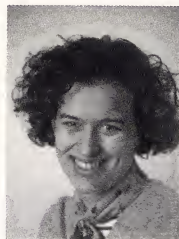
weer in België verschilt hemelsbreed van dat in Ecuador. De regen, wind, hagel en sneeuw vond ik niet echt prettig, als zendingeling kom je daar maar al te vaak mee in aanraking. Het is heerlijk om de Heilige Geest zo dichtbij te hebben als zendingeling, vooral als je iemand les geeft en als je in het Boek van Mormon leest. Dat boek is mijn trouwe metgezel. Als Ecuadoriaanse weet ik dat het boek de geschiedenis van mijn volk beschrijft. Daardoor voel ik mij nu meer verwant aan mijn voorouders, de Nephieten.

Ik weet ook hoe belangrijk het is om gehoorzaam te zijn. Soms moeten we iets doen wat onze Hemelse Vader ons vraagt. Doe het maar. Na een tijdje zien we dan in waarom onze Hemelse Vader het ons gevraagd heeft te doen. Hij houdt heel veel van ons. Hij wil het beste voor ons. Nu is de tijd om Hem te dienen. Ik weet dat Jezus Christus mijn Verlosser is. Hij heeft in deze laatste dagen zijn kerk op aarde door middel van de profeet Joseph Smith hersteld. President Gordon B. Hinckley is een waar profeet van de Heer. Het evangelie is eenvoudig en heel mooi. Wat jammer dat mijn zending voorbij is. ■

Rita Tirape gaat hier langs de deuren in Brussel, met haar onafscheidelijke metgezel, het Boek van Mormon.

Nieuwe zendingeling

Naam: Iowah Munters
Unit: Den Haag
Aanvang zending: 30 maart 1995
Opleidingsinstituut: Lingfield
Zendingsgebied: Londen-Zuid

Groot-Brittannië

Renate Bijkerk/Pepijn Piller

England Bristol Mission,
Southfield House, 2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

Desiree Broekzitter

England London South Mission,
484 London Road, Mitcham, Surrey,
CR4 4ED, Engeland

Jos den Brouwer

England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Natasja Claessens/Peter Mesotten/

Emilio Nicoli/William Croese

England Manchester Mission,
Paul House, Stockport Road,
Timperley, Altrincham, Cheshire,
WA15 7UP, Engeland

Lieven Kempnaers

England Birmingham Mission,
185 Penns Lane, Sutton Coldfield,
West Midlands, B76 8JU, Engeland

Onne de Jonge

England London Mission,
88-92 Earls Court Road, Londen
W8 6E6, Engeland

Iowah Munters

England London South Mission
484 London Road, Mitcham
Surrey, CR4 4ED Engeland

Duitsland

Barbara Beute/Antje Pen-Kerkhoven/

Cathalina Teske/Anneke van Til

Frankfurt-tempel,

Talstrasse 10,
D-61381 Friedrichsdorf

Anton en Annie van Dam

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf

Cornelis en Rineke de Bruijn/Romy Mooij

Taunusstrasse 17, D-61381 Friedrichsdorf

Koos Bogaerts

Deutschland-Mission Hamburg,
Rugenbarge 7A, D-22549 Hamburg

Dan van de Wetering

Deutschland-Mission Frankfurt,
Arndtstrasse 18, D-60325 Frankfurt

Schotland

Micha de Jong/Christa De Vijlder

Scotland Edinburgh Mission,
'Boroughfield', 32 Colinton Rd.,
Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Canada

Robin Muurling

Mission Canadienne de Montréal,
1320 Boulevard Graham, Suite 310,
Ville Mont-Royal, Québec,
H3P3C8, Canada

Spanje

Sergio Ribeiro

Zendingsgebied Las Palmas,
Avenida Rafael Cabrera 4-6A,
35002 Las Palmas,
Canarische Eilanden, Spanje

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,
Carligh House, suite 3,
Golf Club Road, Christ Church,
Barbados, West-Indië

Andy Ruiter

Albergastraat 10,
Paramaribo, Suriname

Nederland

Inge Baetens/Geert De Vylder

Zendingsgebied Amsterdam,
Noordse Bosje 16,
NL-1211 BG Hilversum

Griekenland

**Bob De Blicq/Peter De Greyt/
Askold Meisner/David Muntinga**

Zendingsgebied Athene,
Papadiamanti Straat 4,
Paleo Psychiko 15452,
Athene, Griekenland

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, je zendings-
gebied, uit welke wijk of gemeente je
komt, wanneer je zending begint,
naar welk opleidingsinstituut je gaat,
en vooral een goede pasfoto!*

Ons adres staat voorin De Ster.

‘Meer ernst bij ’t aanbidden’

‘En zij baden om hetgeen zij het sterkste verlangden.’ (3 Nephi 19:9.)

Tijdens zijn aardse bediening heeft de Heiland zowel door zijn woorden als door zijn voorbeeld laten zien hoe belangrijk het gebed is. Hij bad om leiding en kracht voor zichzelf en voor anderen. Hij bad voor kleine kinderen (zie Matteüs 19:13–15), voor Petrus, dat zijn geloof niet zou bezwijken (zie Lucas 22:31–32), voor zijn discipelen (zie Johannes 17:9), voor iedereen die in Hem geloofde (zie Johannes 17:20) en zelfs voor degenen die Hem zouden kruisigen (zie Lucas 23:34). Hij bad heel lang voordat zijn voornaamste apostelen de sleutels van het priesterschap ontvingen (zie Lucas 9:28–36). In Getsemane werd Hij ‘dodelijk beangst en bad des te vuriger’ (Lucas 22:44).

BID MET EEN EERLIJKE BEDOELING

Bidden is geen vluchtig ritueel, maar we verbinden ons direct met onze Hemelse Vader als we Hem nederig aanspreken ‘met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling en geloof in Christus’. (Zie Moroni 10:4.) Die communicatie met onze Hemelse Vader is zo belangrijk dat de boodschappen die Hij ons wil geven meestal aan ons worden overgebracht door het derde lid van de Godheid, de Heilige Geest. (Zie Moroni 10:4–5.)

Onze ernstigste gebeden komen vaak voort uit de moeilijkste momenten in ons leven. Toch moeten al onze gebeden duidelijk en doelbewust zijn. Er wordt ons aangeraden de Heer aan te roepen voor genade, Hem aan te roe-

pen ‘over heel ons huisgezin’ en ‘tegen de kracht van onze vijanden’. Er wordt ons gezegd dat we voortdurend moeten bidden voor ons eigen welzijn en voor dat van degenen die bij ons zijn. (Zie Alma 34:18–27.) In al onze gebeden moeten we ook onze dankbaarheid uiten voor de zegeningen die we van onze Hemelse Vader gekregen hebben.

Zelfs het eenvoudigste gebed kan duidelijk zijn. We kunnen onze Vader in de hemel specifiek bedanken voor datgene waarmee we iedere dag gezegend worden. We kunnen om hulp vragen met betrekking tot ieder van onze kinderen. We kunnen bidden om hulp in onze roeping in de kerk en om kracht om onze zwakheden en zonden te overwinnen. In de ring Kitchener in Ontario (Canada) bidden bepaalde huisbezoeksters elke dag voor alle zusters die zij bezoeken. Een zuster vertelde: ‘Ik heb gemerkt dat mijn gevoel voor degenen

die ik bezoek op een wonderlijke manier is veranderd. Doordat ik er steeds voor bid sta ik open voor de Geest en voor inspiratie met betrekking tot de behoeften van de zusters die ik bezoek.’

BID IN GELOOF

Bidden is een gelovige daad waardoor we onze Vader in de hemel smeken om ons te helpen in onze nood. Het is geen middel om God te veranderen, maar meer een manier om onszelf te veranderen als we ons in ons hart en onze geest onderwerpen aan zijn wil.

In Bountiful (Utah) raakte een zuster ernstig gehandicapt. Zij redeneerde dat zij de Heer beter zou kunnen dienen als Hij haar van haar handicap zou genezen. Nadat ze maandenlang om genezing had gebeden, kon ze het geloof opbrengen om haar beperkingen te accepteren en op de Heer te vertrouwen. Nu, jaren later, realiseert ze zich dat ze gegroeid is doordat ze standvastig is gebleven en dat ze voor velen een bron van inspiratie is geweest.

Ouderling Dallin H. Oaks heeft gezegd: ‘De Heer [heeft] meer inzicht meer dan wij en (...) Hij [beantwoordt] onze gebeden op een wijze die het beste voor ons en voor al zijn andere kinderen is, is een onmisbaar bestanddeel van geloof in de Here Jezus Christus.’ (*De Ster*, juli 1994, blz. 87.)

- *Kunt u een aantal zegeningen noemen waarvoor u bijzonder dankbaar bent?*
- *Hoe kunnen we ervoor zorgen dat ons gebed zinvoller wordt?*

ILLUSTRATOR: LYNNI FARRAR

Balsem voor mijn geest

Michaela Bladová

Ik ben opgegroeid in het voormalige communistische TsjechoSlowakije en ik heb altijd geprobeerd er achter te komen wat het doel van mijn leven was. Als ik keek naar mijn ouders of andere volwassenen om mij heen, vroeg ik me af: *Zal mijn leven er zo uitzien als ik van school af ben? Zal ik me altijd moe en ongelukkig voelen en zal ik me nooit vrij voelen?* Het leven leek me zinloos.

Ik geloofde niet in God, want niemand had me over Hem verteld. De communisten hebben ons op school zelfs verteld dat er geen God is, geen leven na de dood en geen geest. *Dus waarom leef ik eigenlijk?* vroeg ik me af. Zonder doel in het leven had ik absoluut niet het verlangen om aan mezelf te werken. Ik was heel ongelukkig.

In 1989 studeerde ik aan een universiteit en een van mijn medestudenten nam me mee naar een bijeenkomst waar een kleine groep jongeren zat te luisteren naar een oudere man. Hij sprak met veel gezag en ik was onder de indruk. Er werd mij verteld dat zijn naam Otakar Vojkuvka was. Hij kwam uit Brno en hij was lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij sprak over God en over het doel van ons leven. Ik wist dat hij de waarheid sprak. Zijn woorden waren balsem voor mijn geest! Ik voelde me zo gelukkig.

Ik wist ineens dat ik niet een stukje waardeloze materie was dat toevallig leefde, maar dat ik echt een kind van God was! Ik kreeg een exemplaar van het Boek van Mormon, ik las het en ik twijfelde er niet aan dat het waar was. Toen ik die waarheden ontdekte, had ik het gevoel dat ik het allemaal altijd al geweten had. Het was voor mij alsof ik ontwaakte, alsof ik een donkere bril afzette en de waarheid duidelijk kon zien.

In die tijd werden er geen zendingen in TsjechoSlowakije toegelaten, maar in de herfst van dat jaar brak de 'fluwelen revolutie' uit en hebben de Tsjechen hun vrijheid veroverd. De kerk werd in maart 1990 officieel erkend. In mei van dat jaar heb ik mij laten dopen.

Mijn leven veranderde totaal. Mijn studie werd een feest omdat ik nu een doel in mijn leven had. Ik kreeg veel vrienden, probeerde een beter mens te worden en het goede te doen en ik begon te beseffen wat het betekent om gelukkig te zijn. Eindelijk wist ik waarvoor ik leefde.

Omdat ik zo gelukkig was en een doel in mijn leven had gevonden, wilde ik heel graag op zending gaan. Twee jaar na mijn doop, in mei 1992 kreeg ik een oproep voor een zending in mijn geboorteland TsjechoSlowakije. Voor ik het wist stond ik met mijn koffers op het station van mijn eerste stad. Het was niet zo ver van mijn woonplaats. Tijdens mijn zending ben ik echt gelukkig geweest. Ik heb geleerd om geduldig en tolerant te zijn en ik ben zo bevoorrecht geweest om met anderen te kunnen praten over de zin en het doel van het leven.

Nu ben ik klaar met mijn zending en woon ik in Praag (Tsjechië). Soms ontmoet ik mensen die ik als zending heb les gegeven, van wie zich een aantal hebben laten dopen. We zijn nog steeds bevriend. Ik ben nu gelukkig, omdat ik weet wat naastenliefde en dienstbetoon is. Ik wil zo leven dat ik de zin van mijn leven op aarde waar kan maken. En dat is alleen mogelijk door middel van het evangelie van Jezus Christus. □

Michaela Bladová was de eerste vrouw uit Tsjechië die een volledige zending heeft vervuld.

WANKELEND, VOETJE VOOR VOETJE

Albert Peters

Ik zal nooit vergeten hoezeer Atiati's leven veranderde toen hij over het evangelie hoorde. Maar op zijn wonderbaarlijke doop was ik niet voorbereid.

Het is bijna dertig jaar geleden, maar ik herinner het me als de dag van gisteren dat ik Atiati ontmoette. Als jonge zendeling op Samoa had ik al veel geleerd, maar op Atiati was ik volkomen onvoorbereid.

Mijn collega, ouderling Matagi, en ik hadden al veel in het dorpje Sasina gewerkt, met maar weinig succes. Toen we die dag het dorpje binnenkwamen, zagen we geen volwassenen, alleen kinderen. Die zeiden ons dat de meeste dorpelingen naar een huwelijk in het naburige dorp waren gegaan. Atiati was de enige volwassene die er nog was, zeiden ze.

We hadden nog nooit van die man gehoord, dus we vroegen de kinderen waar Atiati woonde. Ze legden het ons uit, en toen we daar naartoe liepen, kwamen ze nieuwsgierig achter ons aan.

Atiati's *fale* (huis) lag aan de rand van het dorp en zag er weinig gastvrij uit. Hoewel het een zonnige dag was, waren

alle *polas* (zonneschermen) neergelaten. Toen we de kinderen vroegen waarom dat was, begonnen ze te giechelen. 'Ga maar naar binnen, dan zie je 't zelf wel', was het antwoord.

Toen we naar de *fale* toeliepen, riep ik hem. Ik hoorde binnen een geluid alsof iemand pijn had. Een van de jongens schoot naar voren, duwde een zonnenscherm opzij en riep: 'Atiati, de mormonen willen met je praten.' Toen renden de kinderen snel weg.

Met tegenzin gingen ouderling Matagi en ik de *fale* binnen. Toen mijn ogen een beetje aan het donker gewend waren, zag ik in de hoek een bed staan. Op dat bed lag een ongeschoren, onverzorgde, verwrongen figuur. Ik voelde me zo ongemakkelijk dat ik weer naar buiten was geschoten, ware het niet dat ouderling Matagi mijn arm stevig vasthield. Toen we ons vermanden, merkten we dat de figuur, een man, probeerde te praten. Ik kwam wat dichterbij, en hij vroeg of we de zonneschermen wilden optrekken zodat hij ons in het licht kon zien.

Toen het daglicht de *fale* binnenstroomde, zagen we dat Atiati vanaf zijn nek kreupel was, met misvormde ledematen. Hij nodigde ons uit te gaan zitten en onszelf voor te stellen. Hij stelde vragen over de kerk en ons geloof,

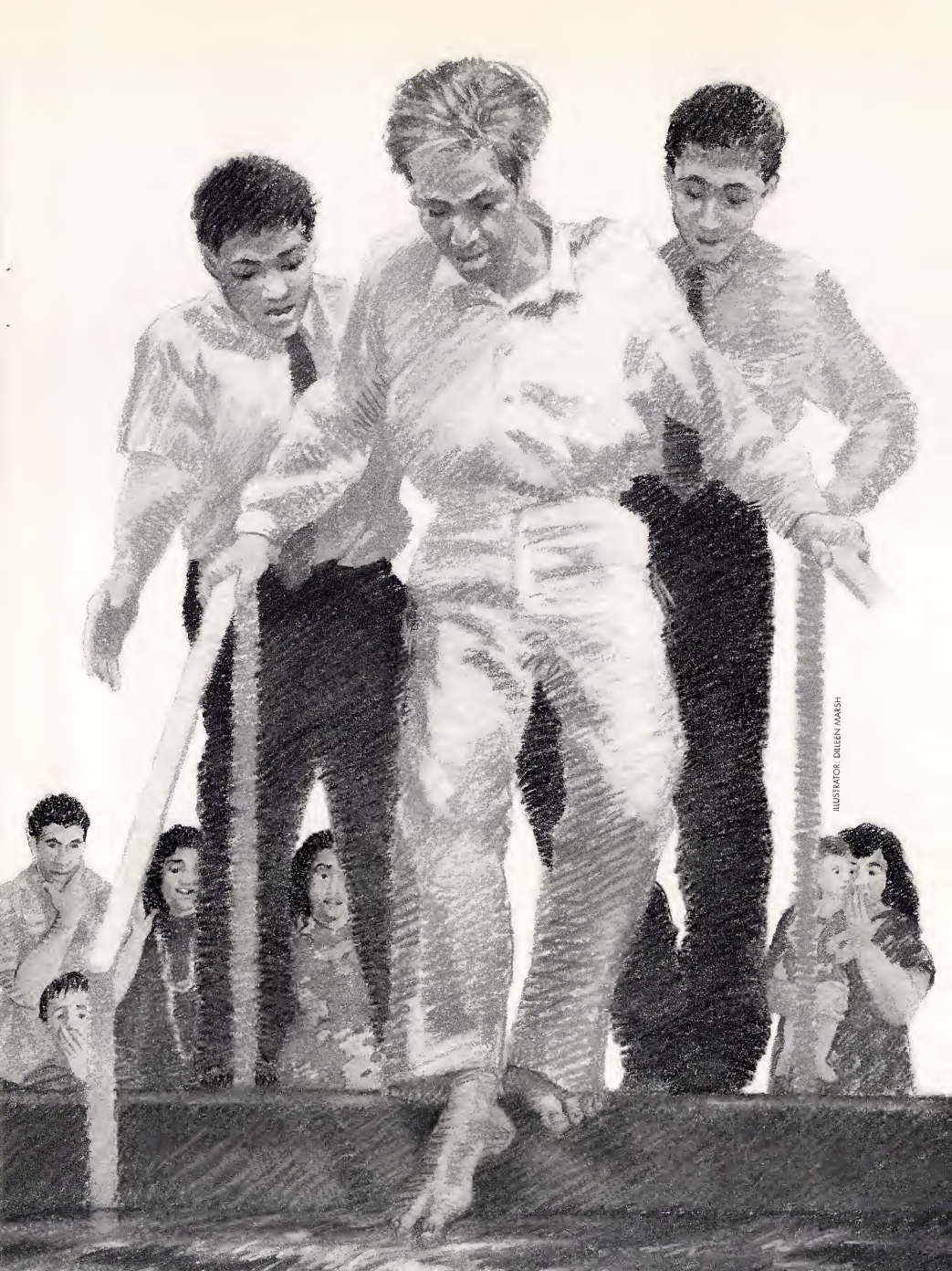

ILLUSTRATION: DILEEP MARSH

en we onderwezen hem de eerste les. We eindigden met ons getuigenis en maakten ons klaar om te vertrekken.

Het ontroerde me dat Atiati ons vroeg met hem te bidden voor we weggingen. Wat heerlijk dat iemand ons eens vroeg om te bidden! Nederig gestemd knielden ouderling Matagi en ik neer en we baden. Op weg naar buiten beloofden we Atiati dat we hem snel weer zouden bezoeken.

Toen we die avond naar huis gingen, hadden mijn collega en ik het over de omstandigheden waarin onze nieuwe vriend leefde.

22 jaar geleden had Atiati polio gekregen, en daardoor kon hij z'n armen en benen niet meer gebruiken. Hij kon alleen zijn nek bewegen, zij het beperkt. Als hij nou bekeerd werd? Kon iemand die zo volledig invalide was gedoopt worden? We hadden maar weinig ervaring met invaliden, en we voelden ons opgelaten. Om Atiati niet in verlegenheid te brengen, besloten we hem niet meer als zending te bezoeken, maar alleen als vrienden.

De volgende dag gingen we weer naar Sasina. Er waren een paar mensen die we wilden spreken. Maar toen we eenmaal daar waren, had iedereen het te druk om naar ons te luisteren. Na enkele uren vruchteloos van deur tot deur te zijn gegaan, besloten we op weg naar huis langs Atiati te gaan.

Toen we Atiati's *fale* binnenkwamen, voelde ik direct dat er wat veranderd was. Atiati lag nog steeds in dezelfde houding waarin hij al 22 jaar gelegen moest hebben, maar iets was er anders. De Atiati met wie wij de dag daarvoor hadden gesproken, had geen wil om te leven. Hij had gefluisterd en er onverzorgd bij gelegen. De man die nu op het bed lag, glimlachte. Met heldere stem vroeg hij ons binnen te komen en naast zijn bed te komen zitten. Hij was geschoren en zijn kleren waren schoon.

Hij zag onze verbazing en vertelde ons dat hij iemand had betaald om hem te scheren en baden. Zelfs zijn beddegoed was verschoond. 'Vandaag', zei hij, 'wil ik weer gaan leven, want gisteren zijn mijn gebeden verhoord en zijn jullie gekomen.'

Hij keek mij recht in de ogen en ging verder: 'Al meer dan twintig jaar wacht ik op iemand die mij komt vertellen dat hij het ware evangelie van Christus heeft. Jullie moeten weten dat ik al twintig jaar niets anders doe dan hier liggen en de Bijbel lezen. Als wat jullie mij vertellen werkelijk het ware evangelie van Christus is, zal ik dat als zodanig herkennen.'

Atiati lesgeven was een ervaring die ik nooit zal vergeten. Hij kende vele delen van de Bijbel bijna woordelijk uit z'n hoofd. Zijn vragen waren oprecht, en hij was een vlotte leerling. We gingen gedetailleerd op de beginselen van het evangelie in, ook het priesterschap. Atiati wist daar niets vanaf omdat dat niet in de Samoaanse versie van de Bijbel genoemd wordt. We lieten hem verschillende teksten in de King James-bijbel lezen waarin het woord *priesterschap* voorkwam, en we legden hem uit dat toen de Bijbel in het Samoans vertaald werd, er geen Samoans woord voor priesterschap bestond; de vertalers hebben het woord en de betekenis toen weggelaten.

Al gauw was Atiati bekeerd. Hij wilde gedoopt worden. Hij wilde het priesterschap ontvangen. Het was nu aan ons om hem te dopen.

Er werd een datum gekozen en een plaats voor de doop geregeld. Atiati vroeg ons met hem te vasten zodat hij de krachttoer van zijn doop goed zou doorstaan. We vroegen de districtsleider en zijn collega ons te helpen. Sommige dorpingen lieten zich laatdunkend uit over een kerk die ze nog niet begrepen, en sommigen bespotten Atiati zelfs om zijn handicap. Daarom gaven we weinig ruchtbaarheid aan de doop; we wilden geen honende menigte lokken.

De doop zou plaatsvinden in het kerkgebouw in Fagalo, een dorp op dertien kilometer afstand. De doopvont, aan de voorkant van het gebouw in het midden van de tuin om de kerk, kon door voorbijgangers gezien worden. Iedereen kon vanaf de straat meekijken.

De dag kwam. Om niet teveel aandacht te trekken, gingen we Atiati vroeg ophalen. Maar toen we daar arriveerden, was Atiati's huis omringd door een menigte.

Eerst dacht ik dat er die nacht iets ergs met Atiati gebeurd was. Maar toen we uit de auto stapten, riep iemand: 'Atiati, de mormonen gaan je verdrinken.' Gelach alom. De dorpsbewoners hadden op de een of andere manier lucht van de doop gekregen en waren gekomen om hem uit te lachen. Het gejoel hield aan toen we Atiati naar de auto droegen. Wij hadden het moeilijk, maar Atiati's geloof wankelde geen moment. Toen we naar Fagalo reden, wilden we het incident in Sasina vergeten en hielden we de conversatie luchtig. Maar bij onze aankomst zagen we tot onze afschuw de weg vol met jouwende mensen staan.

Toen we Atiati langs de schimpende menigte de kerk indroegen voor de dienst, moest ik gevoelens van woede en frustratie wegdrukken. Onze districtsleider, die onze gemoedstoestand en de sfeer onder de joelende toeschouwers aanvoelde, gaf een indringend en geestelijk getuigenis van het belang van de doop. Toen we klaar waren, tilden we Atiati op en droegen hem naar buiten naar de vont. Toen we de kerk uitkwamen, begon het tarten weer.

'Atiati, ouwe dwaas, je weet toch dat de mormonen je gaan verdrinken?'

'Hé, Atiati, kan je zwemmen?'

'Toe maar, mormonen, besprenkel hem maar want hij kan toch niet onder water!'

We voelden allen de invloed van het kwaad om ons heen terwijl we ons klaarmaakten voor die zo heilige verordening van het evangelie. Atiati had mij gevraagd hem te dopen. Ik ging het water in en draaide me om zodat ik de zendingen kon helpen Atiati het water in te dragen. Toen ik mijn armen naar hem uitstrekte, keek hij ons aan en zei: 'Willen jullie me alsjeblieft neerzetten?'

Ik voelde me naar worden van binnen. Ik was bang dat Atiati, die al die weken dat we hem in het evangelie hadden onderwezen standvastig en onwrikbaar was geweest, het nu opaf. We aarzelden, en weer vroeg hij ons hem neer te zetten.

De menigte had in de gaten dat er iets aan de hand was,

en hun schimpscheuten en gelach namen toe. Ons geloof in Atiati wankelde.

Atiati, die de reden van onze aarzeling raadde, glimlachte en zei: 'Dit is de belangrijkste gebeurtenis in mijn leven. Ik weet zonder enige twijfel dat dit de enige weg naar eeuwig heil is. Ik laat mij niet naar mijn heil dragen! Ik zal geloof hebben in de Heer en zijn hulp.'

We lieten Atiati op de grond zakken. De spotters voelden zich beloofd. Voor hen was het alsof Atiati niet meer gedoopt wilde worden en de mormonen hadden gefaald.

Atiati vroeg ons zijn handen op te tillen zodat hij de leuning vast kon pakken. Met een immense krachtsinspanning probeerde hij zich op te trekken. Het gelach stierf weg. Zijn hele lichaam schokte en het zweet brak hem uit; Atiati stond op z'n benen. We wilden niets liever dan hem vastpakken en helpen, maar niemand durfde zich te verroeren. We waren getuige van een wonder. Hier stond een man die over zijn hele lichaam misvormd was en niet eens in staat was geweest om te lopen of zelfs zijn armen op te tillen.

De menigte was verstomd en stond perplex. Niemand zei of deed iets.

Langzaam, wankelend, voetje voor voetje, liep Atiati het water in. Geheel overweldigd door wat er gebeurde, wist ik de woorden van het doopgebed niet eens meer. Pas toen Atiati me geruststelde werd ik weer kalm en kon ik de heilige verordening verrichten. Toen ik hem had gedoopt, wilde Atiati naar de voorkant van de kerk gedragen worden, waar we hem als lid van de kerk bevestigden en hem de gave van de Heilige Geest verleenden.

Atiati bleef ons inspireren. Met een stok leerde hij snel weer zonder hulp lopen. Om bij de dichtstbijzijnde gemeente van de kerk (in Aopo) te komen, moest je een vijf kilometer lange steile heuvel op. Atiati ging elke zondag om 04.00 uur van huis om voor de dienst van 10.00 uur aanwezig te zijn.

Bij mijn laatste bezoek aan Atiati vroeg ik hem hoe hij had geweten dat hij op die ochtend van zijn doop zou kunnen lopen. Hij zei: 'Ouderling Peters, de Bijbel leert ons dat je met geloof bergen kunt verzetten. Als je met geloof een koppige berg kunt verzetten, twijfelde ik er niet aan dat het ook m'n armen en benen zou laten bewegen.' □

NIEUW LICHT OP JEZUS' LEVEN EN LERINGEN

Door de openbaringen die aan de profeet Joseph Smith zijn gegeven, hebben de leden van de kerk veel nieuwe informatie over Jezus Christus.

We weten bijvoorbeeld dat Jezus in het voorsterfelijk bestaan is gekozen, dat Hij op aanwijzing van de Vader werelden heeft geschapen, dat Hij vóór zijn aardse leven aan de profeten in de oude en de nieuwe wereld is verschenen en hen heeft geïnstrueerd. Hij is als herrezen persoon aan veel mensen in de nieuwe wereld verschenen, Hij is in 1820 met zijn Vader verschenen en heeft Joseph Smith als profeet geroepen, en Hij zal op de daartoe bestemde tijd ten aanschouwen van iedereen wederkeren.

Daarnaast hebben we ook veel specifieke nieuwe informatie over de aardse bediening van de Heiland. Hierna volgen enkele voorbeelden van die aanvullende informatie waarover de heiligen der laatste dagen kunnen beschikken dankzij de openbaringen en de schriftuurlijke toevoegingen die aan de profeet Joseph Smith zijn gege-

ven. Veel van die kennis komt tot ons uit de vertaling door de profeet van passages in de Engelse King James-bijbel; die vertaling, nu bekend als de Bijbelvertaling van Joseph Smith, was een taak die hij als 'onderdeel van mijn roeping' beschouwde (*History of the Church*, deel 1, blz. 238), een gedachte die onderstreept wordt door het achtste geloofsartikel: 'Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is' (cursivering toegevoegd). In dit artikel wordt de term Bijbelvertaling van Joseph Smith afgekoort met BJS.

De hiernavolgende tekstuele wijzigingen en toevoegingen kunnen slechts beknopt besproken worden. Neem bij het lezen ook de corresponderende verzen in uw eigen bijbelversie door, zodat de context u steeds duidelijk voor ogen staat.

1. Ook in Amerika ging Jezus' geboorte met tekenen gepaard. In Palestina zagen wijzen 'zijn ster in het Oosten' (Matteüs 2:2). In Amerika ontvouwde zich een ander maar soortgelijk verhaal, dat we vinden in het

door Joseph Smith vertaalde Boek van Mormon. Vijf jaar vóór de geboorte van de Verlosser profeteerde de Lama-nitische profeet, Samuël, dat 'ten tijde Zijner komst (...) er grote lichten aan de hemel [zullen] zijn, zodat er in de nacht vóór Zijn komst geen duisternis zal heersen (...)

'Daarom zullen er een dag, een nacht en een dag zijn, alsof die één dag waren en er geen nacht was (...)

'En ziet, er zal een nieuwe ster verrijzen, zoals gij er nimmer één hebt aanschouwd' (Helaman 14:3-5).

'En de woorden (...) werden vervuld' (3 Nephi 1:15).

2. De wijzen kwamen enige tijd na Jezus' geboorte. De tijd verstreek. Herodes was nog steeds koning toen de wijzen vanuit het oosten naar Jeruzalem kwamen. In de BJS staat dat ze vroegen waar ze het kind konden vinden dat was geboren; ze zochten dus niet naar een baby, zoals veel vertalingen suggeren. Ook noemden de wijzen het kind de *Messias* der joden (zie BJS, Matteüs 3:1-2; vergelijk Matteüs 2:2) en niet de *Koning* der joden.

R.T. BARRETT

Maria's vreugdepsalm. Maria verheugt zich met haar nicht Elizabet over het kind dat zij draagt, de Zoon van God (zie Lucas 1:39-56).

Toen Herodes dat hoorde, riep hij alle overpriesters en schriftgeleerden bij elkaar en vroeg waar Christus volgens de profeten geboren zou worden. De BJS voegt eraan toe dat Herodes zeer angstig was, maar dat hij de profeten niet geloofde (zie BJS, Matteüs 3:4; vergelijk Matteüs 2:4).

De priesters en schriftgeleerden zeiden Herodes dat volgens de geschriften van de profeten Christus in Betlehem in Judea geboren zou worden. In sommige vertalingen wordt Betlehem een leidsman in Juda genoemd, maar de BJS maakt duidelijk dat Christus die leidsman zou zijn (zie BJS, Matteüs 3:6; vergelijk Matteüs 2:6).

3. Nieuw inzicht in Jezus' jeugd.

• Toen Jezus 12 jaar oud was, vond Maria Hem in de tempel bij de leraren. In de meeste bijbelvertalingen wordt gezegd dat Hij 'naar hen hoorde en hun vragen stelde'. Maar uit de BJS wordt duidelijk dat het de leraren waren die naar Hem luisterden en Hem vragen stelden (zie BJS, Lucas 2:46).

• 'Zelfs Jezus, de Zoon van God,' heeft de profeet Joseph Smith gezegd, 'moest dit nalaten en ter wille van zijn eigen veiligheid en die van zijn volgelingen zijn gevoelens vaak voor zich houden, en de rechtvaardige doeleinden van zijn hart met betrekking tot veel dingen aangaande zijns Vaders koninkrijk niet openbaar maken. Toen Hij nog maar een jongen was, bezat Hij

reeds alle intelligentie om het koninkrijk der joden te besturen. Hij kon met de wijsste en meest diepzinnige geleerden van wet en theologie redeneren en, vergeleken met de wijsheid die Hij bezat, hun theorieën en praktijken als dwaas aantonen. Maar Hij was slechts een jongen en bezat niet de lichamelijke kracht om zelfs zichzelf te verdedigen; Hij was blootgesteld aan koude, honger en dood' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 358).

• Uit de BJS vernemen we dat Jezus met zijn broeders opgroeide, sterk werd en in de Here de tijd van zijn bediening afwachtte; dat Hij onder zijn vader diende en niet als andere mensen sprak; en dat Hij niet onderricht kon worden, want Hij had van niemand onderricht nodig (zie BJS, Matteüs 3:24-26).

4. In antwoord op Maria's vraag op de bruiloft vroeg Jezus wat Hij voor haar kon doen. In de meeste bijbelvertalingen lijkt Jezus' antwoord aan zijn moeder als ze op de bruiloft te Kana om zijn hulp vraagt, een beetje bits: 'Vrouw, wat heb Ik met u van node? Mijn ure is nog niet gekomen' (Johannes 2:4). In de BJS spreekt er veel meer respect uit Jezus' woorden. Hij zegt dat Hij zal doen wat zij ook vraagt, want zijn ure was nog niet gekomen (BJS, Johannes 2:4).

5. Jezus ging de woestijn in om zich op God te richten. In de BJS staat niet, zoals in de meeste bijbelverta-

lingen, dat Hij de woestijn inging om door de duivel te worden verleid, maar om bij God te zijn (zie BJS, Matteüs 4:1). Pas na veertig dagen vasten en gebed werd Hij aan zichzelf overgelaten om door de duivel verleid te worden (zie BJS, Matteüs 4:2), hoewel Satan gedurende die veertig dagen ook probeerde Hem te verleiden (zie BJS, Marcus 1:10-11).

6. Het was de Geest die Jezus naar het dak van de tempel voerde.

• De Heer openbaarde Joseph Smith dat het niet Satan maar de Geest was die Jezus naar Jeruzalem voerde en Hem op het dak van de tempel zette (zie BJS, Matteüs 4:5). Pas toen kwam de duivel bij Hem (zie BJS, Matteüs 4:6; zie ook BJS, Lucas 4:9).

• Zo ook openbaarde de Heer dat Jezus niet door Satan naar een zeer hoge berg werd meegenomen, maar dat Jezus in de Geest was en dat *de Geest* Hem meenam en alle koninkrijken van de wereld toonde. Toen kwam de duivel, die zei dat hij Jezus al datgene zou geven (zie BJS, Matteüs 4:8-9; zie ook BJS, Lucas 4:5).

7. Jezus doopte. In de meeste vertalingen wordt gesteld dat Jezus zelf niet doopte, maar in de BJS staat dat Hij dat wel deed, alleen niet zo vaak als zijn discipelen. Hij liet hen begaan ten teken dat zij elkaar moesten eerbiedigen (zie BJS, Johannes 4:3-4).

8. Kort na aanvang van zijn bedie-

(Links) De geboorte. Maria, het Kindje Jezus, en Jozef (zie Lucas 2:4–7). Simeon met het Christuskind in de armen. Simeon dankt God dat hij Israëls heil heeft gezien, zoals hem beloofd was (zie Lucas 2:25–35).

ning beraadden de Farizeeën al zijn dood. In de meeste vertalingen vond de eerste poging om Jezus ter dood te brengen in Nazaret plaats, aan het begin van zijn bediening in Galilea. Maar in de BJS staat dat de Farizeeën al eerder, toen Jezus nog in Judea was, naar wegen zochten om Hem te laten doden. Velen van hen hadden Johannes als profeet aanvaard, maar ze geloofden niet in Jezus (zie BJS, Johannes 4:2).

9. Jezus ontving aanvankelijk niet van de volheid, maar ontving 'genade op genade'. Johannes de Doper heeft mogelijk, op een zeker moment na zijn gevangenneming, een verslag van zijn arbeid gemaakt. Op 6 mei 1833 openbaarde de Heer in Kirtland (Ohio) een deel van Johannes' kroniek aan Joseph Smith. In die kroniek gaf Johannes getuigenis van Jezus' geestelijke ontwikkeling.

'En ik, Johannes, zag dat Hij aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar genade op genade ontving;

'En (...) van genade tot genade [voortging], totdat Hij een volheid had ontvangen; (...)

'En Hij ontving alle macht, zowel in de hemel als op de aarde, en de heerlijkheid des Vaders was met Hem, want Hij woonde in Hem. (...)

'Hij ontving een volheid der waarheid, ja, zelfs van alle waarheid' (Leer en Verbonden 93:12–13, 17, 26).

10. Nieuwe tekst in Jezus' bergrede.

• Aan het begin van zijn bediening in Galilea hield Jezus de rede die nu bekend staat als de bergrede. In de BJS staat dat Jezus niet tegen alle mensen zei zich geen zorgen te maken om hun leven, voedsel of kleding (iets wat in vele vertalingen wel zo naar voren komt), maar dat dit zedingsinstructies voor de *Twaalf* waren, en dat die raad ook *alleen aan hen* werd gegeven. Hij gaf zijn discipelen de opdracht de wereld in te gaan om het evangelie te prediken, maar wel los van de wereld te zijn, want de wereld zou hen haten en vervolgen en uit hun synagogen jagen. Toch moesten de discipelen van huis tot huis gaan en de mensen onderwijzen. Jezus beloofde dat Hij voor hen uit zou gaan en dat hun

Hemelse Vader ze alle voedsel en kleding zou geven die ze nodig hadden (zie BJS, Matteüs 6:25–27).

• De BJS geeft ons ook een duidelijker beeld van wat Jezus zijn discipelen over de verborgenheden van het evangelie zei. In de BJS legt hij verband tussen de 'parels' en 'het heilige' in Matteüs 7:6 en de verborgenheden van het koninkrijk. Toen droeg Jezus zijn discipelen op de wereld in te gaan en allen tot bekering te roepen. Hij gaf hun ook de opdracht de verborgenheden van het koninkrijk voor zich te houden, want het paste niet om het heilige aan honden te geven (zij die dat niet waardig zijn, zie LV 41:6) of parels aan zwijnen, want ze zouden het met hun poten vertrappen. Jezus zei zijn discipelen dat de wereld niet kon ontvangen wat ze zelfs niet eens konden verdragen. Daarom mochten de discipelen hun parels niet aan de wereld geven, want de wereld zou zich tegen de discipelen keren en hen aanvallen (zie BJS, Matteüs 7:9–11).

11. Jezus leerde dat de doop moet worden verricht door iemand die dat

K. T. BARRETT

(Links) Jezus roept Petrus en Andreas.
Jezus nodigt de broers Petrus en Andreas uit Hem te volgen
 (zie Matteüs 4:18–20). *De bergrede.*
Jezus onderwijst op een heuvelrug aan het Meer van Galilea
 (zie Matteüs 5–7).

waardig is en gezag van God heeft.

De profeet Joseph Smith werd gewezen op een periode in de bediening van de Heer die tot dan toe niet beschreven was. Ergens in het eerste jaar van Jezus' bediening in Galilea vielen de Farizeeën Jezus aan op het feit dat Hij hun doop niet aanvaardde, want zij onderhielden tenslotte de wet van Mozes. Jezus antwoordde dat ze die wet helemaal niet onderhielden. Als ze de wet onderhielden, zouden ze Hem aanvaarden, want Hij had de wet gegeven. Hij zei hun dat Hij hun doop verwierp omdat die hun niets baatte; want als het nieuwe gekomen is, wordt het oude weggedaan (zie BJS, Matteüs 9:18–21).

12. Jezus leerde ook dat de sabbat een dag was om God te verheerlijken. Tijdens zijn bediening in Galilea reageerde Jezus op de opmerking van de Farizeeën dat Hij en zijn discipelen op de sabbat aren plukten. Daar stelde Jezus dat 'de sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat' (Marcus 2:27). De BJS voegt daaraan toe dat Jezus de Farizeeën leerde dat de sabbat de mens gegeven

was als rustdag en als gelegenheid om God te verheerlijken, niet alleen maar om zich van voedsel te onthouden. Jezus zei dat omdat de Zoon des mensen de sabbat gemaakt heeft, de Zoon des mensen ook Heer over de sabbat is (zie BJS, Marcus 2:26–27).

13. Jezus verkondigde zijn identiteit vaker dan ons bekend was. De tekstuele correcties in de vier evangeliën die de Heer aan de profeet Joseph Smith heeft geopenbaard, tonen aan dat Jezus veel vaker in het openbaar verkondigde wie Hij was dan uit andere vertalingen blijkt:

- Jezus zei Nicodemus dat de heilige profeten die in het verleden hadden gepredikt, van Hem getuigden (zie BJS, Johannes 3:18).

- Toen Hij Petrus en Andreas riep Hem te volgen, zei Jezus dat de profeten over Hem hadden geschreven (zie BJS, Matteüs 4:18).

- In Kafarnaüm beschuldigten mannen Hem ervan zich de Zoon van God te noemen (zie BJS, Marcus 3:21).

- Toen de Heer de dag na het vreden van de 5000 in de synagoge in

Kafarnaüm onderwees, sprak Jezus openlijk over zichzelf en zijn zending. In de BJS staat dat niemand tot Hem kan komen tenzij die persoon de wil van zijn Vader doet, die Hem gezonden heeft. De wil van de Vader was dat zij de Zoon ontvingen, want de Vader getuigt van Hem; en Hij die dat getuigenis ontvangt en de wil van de Vader doet, zal door Jezus in de opstanding van de rechtvaardigen opgewekt worden (zie BJS, Johannes 6:44).

- Tijdens de bediening van de Heiland in Perea kwamen volgens de BJS enkele mensen bij Hem. Ze zeiden dat ze de geschriften van Mozes hadden; als iemand die naleefde, zou die persoon dan niet het eeuwige leven ontvangen? Jezus antwoordde dat ze de leringen van Mozes of de profeten niet kenden, want als ze dat wel deden, zouden ze in Hem geloven. Het doel van die geschriften was om van Hem te getuigen, want Hij was gezonden opdat zij het leven zouden hebben (zie BJS, Lucas 14:35–36).

- In Perea werd Jezus door enkele Farizeeën bespot. Ze zeiden dat ze de

**Christus geneest de man met de
verschroepelde hand. Jezus vraagt
bij de synagoge waar Hij de
man heeft genezen of het wettig
is om op de sabbat goed te doen
(zie Lucas 6:6–11).**

wet en de profeten hadden, en dat ze daarom Jezus niet als hun heerser aanvaardden, en ze beschuldigden Jezus ervan dat Hij zich tot rechter over hen wilde aanstellen.

Jezus antwoordde dat de wet en de profeten van Hem getuigden. Ja, alle profeten die hadden geschreven, zelfs tot aan Johannes de Doper, hadden over Hem geprofeteerd. Waarom, zo vroeg Hij hun, onderwezen zij de wet maar ontkenden ze het geschrevene en veroordeelden ze Hem, die door de Vader was gezonden om de wet te vervullen opdat zij allen verlost mochten worden? (zie BJS, Lucas 16:16–17, 20).

- Het is Joseph Smith geopenbaard dat op de dag van Jezus' kruisiging, toen Pilatus Jezus vroeg of Hij de koning van de joden was, de Heer geen ontwijkend antwoord gaf zoals de meeste bijbelvertalingen aangeven, maar duidelijk antwoordde dat Hij dat was (zie BJS, Marcus 15:4).

14. Jezus leerde totale toewijding aan Hem en zijn evangelie. Tegen het einde van zijn bediening in Galilea ging Jezus duidelijker wijzen op de volledige trouw aan Hem en het evangelie die nodig is als iemand zijn of haar leven wil veranderen. Jezus zei dat het opnemen van het kruis, zoals dat in Matteüs 16:24 omschreven wordt, inhoudt dat we ons zelf alle verdorvenheid en elke wereldse begeerte ontzeggen en dat we zijn geboden onderhou-

den. Hij gaf zijn discipelen de opdracht zelfs niet de geboden te overtreden om hun leven te redden, want wie zijn leven in deze wereld zou willen behouden (door de geboden te overtreden) zou in de komende wereld het eeuwige leven verliezen. Daarom moeten we de wereld verzaken en onze ziel behouden (zie BJS, Matteüs 16:26–29).

- Naarmate zijn bijbelvertaling vorderde, leerde de profeet Joseph dat we in ieder geval bereid moeten zijn ons leven af te leggen omwille van de Heer en het evangelie; als we die bereidheid niet hebben, verliezen we het eeuwige leven. Maar wie bereid is zijn leven voor de Heer en voor het evangelie te verliezen, zal zijn leven voor eeuwig behouden. Daarom zei de Heer dat we ons niet voor Hem moeten schamen (zie BJS, Marcus 8:37–38, 40).

- In de BJS zegt Jezus ons dat om zijn discipelen te zijn, we ons eigen kruis moeten dragen en Hem volgen.

In de BJS wordt uitgelegd dat het opnemen van ons kruis inhoudt dat we alle verdorvenheid en elke wereldse begeerte verzaken en de geboden van de Heer onderhouden (zie BJS, Matteüs 16:26). Daarom adviseerde de Heer ons om ons hart te richten op de dingen die Hij ons leert en gebiedt (zie BJS, Lucas 14:27–28).

- De BJS geeft aan dat Jezus in Perea nadruk bleef leggen op de volledige toewijding die nodig is om het

evangelie een nieuw mens van ons te laten maken. In het boek Matteüs lezen we over een rijke jongeling die er niets voor voelde om alles wat hij had te verkopen en aan de armen te geven. Over zulke mensen zei Jezus: 'Het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.

'Toen de discipelen dit hoorden, waren zij zeer verslagen en zeiden: Wie kan dan behouden worden?' (Matteüs 19:24–25).

De BJS voegt hieraan toe dat Jezus hun gedachten onderkende en zei dat als de mensen zich alles omwille van Hem ontzeggen, God alle dingen waarover Hij had gesproken mogelijk zal maken (zie BJS, Matteüs 19:26).

15. Jezus leerde dat kleine kinderen zich niet hoeven te bekeren. In de BJS staat dat Jezus zijn discipelen duidelijk voorhield dat kleine kinderen geen bekering nodig hebben. Tegen het einde van zijn bediening in Galilea riep Jezus een klein kind tot Hem en zei Hij dat de Zoon des Mensen gekomen was om de verlorenen te behouden en de zondaars tot bekering te roepen. Hij zei dat kleine kinderen zich niet hoeften te bekeren en dat Hij hen zou behouden (zie BJS, Matteüs 18:11).

Toen de Heer in Perea was, hadden de discipelen volgens Joseph Smith deze leer voor ogen toen ze degenen die kleine kinderen voor een zegen

Christus loopt op het water.

Jezus steekt de zinkende Petrus de hand toe. Petrus was op het water naar Jezus toegelopen (Matteüs 14:22-33).

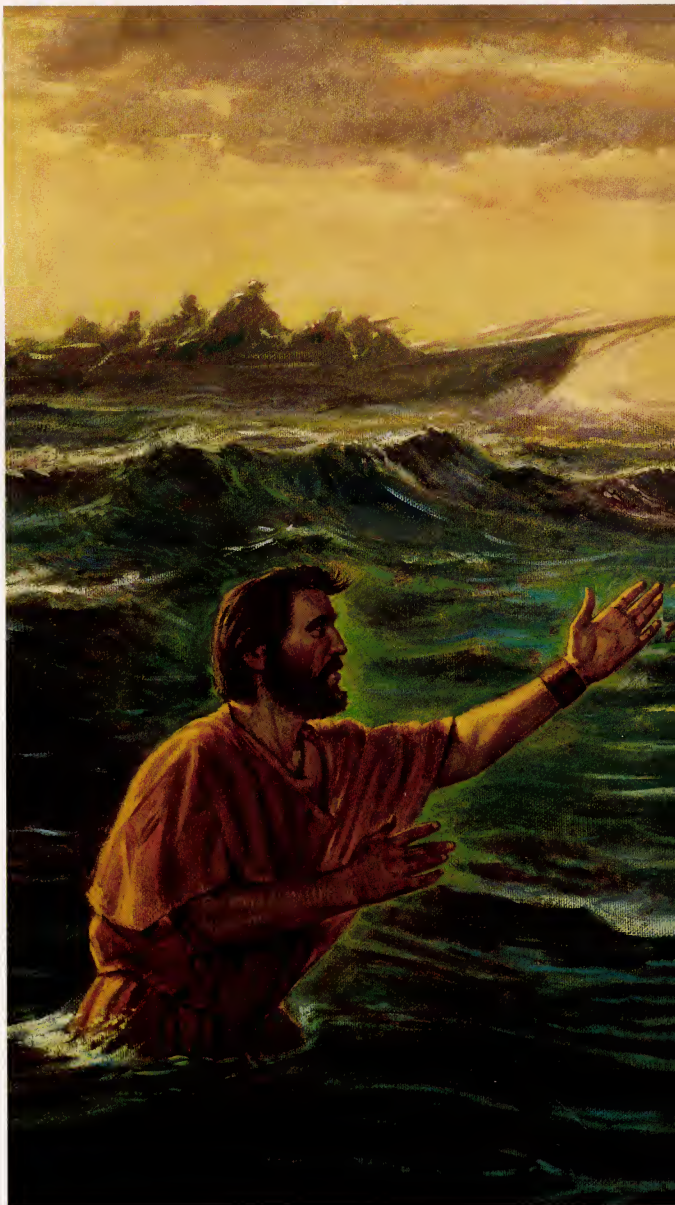
bij Jezus brachten, ten onrechte bestraffen. Bij die gelegenheid zeiden de discipelen dat dat niet nodig was, omdat Jezus al had gezegd dat Hij kleine kinderen zou behouden (zie BJS, Matteüs 19:13).

16. Jezus zei dat we niet moeten toestaan dat onze vrienden ons van zijn leringen wegleiden. In de BJS wordt uitgelegd wat de Heer bedoelde met het afhouden van een hand die ons tot zonde verleidt. Hij had het over mensen met wie wij een nauwe band hebben en die ons op het verkeerde pad brengen. Als onze broer bijvoorbeeld ons tot zonde verleidt en zijn zonde dan niet belijdt en verzaakt, moet hij van ons afgehouden worden. De Heer zei dat het beter was zonder hem door het leven te gaan dan met hem naar de hel te gaan.

Jezus zei dat dit beginsel zelfs van toepassing is op hen die ons tot voorbeeld zijn; als hij zondigt, wordt hij afgehouden. Ieder moet zelf staan of vallen en niet op anderen bouwen. Het is beter om de hemel zonder zulke vrienden en metgezellen binnen te gaan dan met hen in de hel geworpen te worden (zie BJS, Marcus 9:40-42, 44, 46-48).

17. Joseph Smith kwam te weten wat er nog meer bij Jezus' gedaanteverandering gebeurde.

- De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De Heiland, Mozes en Elia gaven de sleutels aan Petrus, Jakobus

Christus en de rijke jongeling.

De rijke jongeling loopt weg als hij Jezus' verzoek hoort om zijn rijkdom aan de armen te geven (zie Matteüs 19:16–26).

en Johannes op de berg toen ze voor Hem verheerlijkt werden' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 140). Ook is het de profeet geopenbaard dat de Heer Petrus, Jakobus en Johannes op de berg had laten zien hoe de aarde eens verheerlijkt zou worden:

'Hij, die in geloof volhardt, en Mijn wil doet (...) [zal] een erfenis op aarde ontvangen, wanneer de dag der verheerlijking zal komen;

'Wanneer de aarde zal worden veranderd, en wel volgens het voorbeeld, dat Mijn apostelen op de berg werd getoond, waarvan gij het volledige verslag nog niet hebt ontvangen' (LV 63:20–21).

• Joseph Smith ontdekte ook dat de Heer de term *Elia* gebruikte voor meer dan één persoon. Toen ze de berg afkwamen, vroegen Petrus, Jakobus en Johannes waarom er in de profetie werd gezegd dat *Elia* voor de grote en geduchte dag des Heren zou komen (zie Maleachi 4:5–6), terwijl Jezus' bediening al begonnen was voordat *Elia* tot Hem op de berg was gekomen.

Jezus zei dat *Elia* inderdaad zou komen om alles te herstellen, zoals de profeten hadden geschreven, maar dat één *Elia* al gekomen was. Die *Elia* bereidde de weg voor Hem, maar de mensen herkennen die boodschapper niet en hadden met hem gedaan wat ze wilden. De Heiland definieerde *Elia* toen als degene die voor Hem de weg

bereid. Toen begrepen de discipelen dat Jezus het niet alleen over Johannes de Doper had, maar ook over een ander die zou komen om alles te herstellen, zoals door de profeten was geschreven (zie BJS, Matteüs 17:10–14).

18. Sommige volgelingen van Jezus waren bang om voor hun geloof in Hem uit te komen. De profeet Joseph Smith ontdekte iets wat de lezers van de Bijbel tot dan toe niet wisten: tegen het einde van Jezus' driejarige bediening keerden sommige discipelen en volgelingen zich openlijk tegen Hem omdat ze bang waren van Hem te getuigen. Maar Hij zei dat dat iets was waarvan ze zich konden bekeeren (zie BJS, Lucas 12:10–12).

19. Vanwege hun ongelof mocht Jezus de joden maar weinig over het verstrooide Israël vertellen. Jezus zei de joden dat Hij andere schapen had die niet van hun kudde waren. Maar gezien de reactie van de joden had de Vader Jezus geboden hierover verder niets tegen de joden te zeggen. Jezus zei tegen de Nephieten: 'Gij zijt Mijn discipelen; en gij zijt (...) een overblijfsel van het huis van Jozef (...)

'Alleen dit heeft de Vader Mij geboden hun te zeggen:

'Dat Ik andere schapen heb, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook roebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder.

'En nu, wegens hardnekkigheid en ongelof begrepen zij Mijn woord niet; daarom werd Mij door de Vader geboden hun hieromtrent niets meer te zeggen' (3 Nephi 15:12, 16–18).

20. Joseph Smith ontving veel uitleg over de informatie die Jezus zijn discipelen op de Olijfberg gaf. Gedurende de laatste week van de bediening van de Heiland ging Hij naar de tempel terug na die de dag daarvoor gereinigd te hebben. Op deze dag sprak Jezus over vele belangrijke zaken, waaronder de komende vernietiging van de tempel van Jeruzalem. Zijn woorden ontlokten vragen aan zijn discipelen, en het antwoord van de Heer is wat nu bekend staat als de redevoering op de olijfberg.

De meeste vertalingen van deze redevoering in Matteüs, Marcus en Lucas bevatten belangrijke leerstellingen en profetieën. Maar eeuwenlang heeft de volgorde van die redevoering bij bijbellezers vragen opgeroepen. Daarom is het niet verwonderlijk dat de Heer die grote hersteller van de laatste dagen, Joseph Smith, duidelijke en aanvullende informatie over die redevoering heeft geopenbaard.

Die nieuwe, aan de profeet Joseph Smith gegeven informatie is zo uitgebreid, zo anders dan de bestaande versies in de diverse Bijbels, dat we die hier niet volledig kunnen behandelen. Wat wel aangegeven kan worden is dat de profeet Joseph Smith op 7 maart 1831

(Links) De intocht in Jeruzalem.

Jezus rijdt Jeruzalem op een veulen binnen (zie Lucas 19:28-40).

In de hof van Getsemane.

Jezus bidt en lijdt in Getsemane (zie Matteüs 26:36-46).

Leer en Verbonden 45 ontving. In de verzen 15 tot en met 59 neemt de Heer zijn redevoering op de Olijfberg door 'zoals Ik het Mijn discipelen liet zien' (vers 16). Als dat gedaan is, zegt de Heer: 'Het is u niet gegeven meer aangaande dit hoofdstuk te weten, totdat het Nieuwe Testament is vertaald, en hierin zullen al deze dingen worden bekendgemaakt' (vers 60). Later dat jaar ontving Joseph de tekst van Matteüs naar Joseph Smith, die overeenkomt met Matteüs 23:39 tot en met hoofdstuk 24 en die in de Parel van grote waarde is opgenomen. Toen de profet het boek Lucas vertaalde, ontving hij de juiste vertaling van de hoofdstukken 12, 17 en 21, die verband houden met de inhoud van Matteüs 24.

Die nieuwe passages geven de redevoering van Jezus een heldere structuur, en die structuur verschaft nieuw inzicht in de leringen van de Heer. We leren onder meer het volgende:

- Jezus zei zijn discipelen ronduit dat 'dit volk zal worden verdeld en onder alle natiën worden verstrooid' (LV 45:19) en dat het in 'dit geslacht'

zou plaatsvinden en dat 'alle dingen (...) maar het begin der smarten [zijn], die over hen zullen komen' (Matteüs naar Joseph Smith 1:19).

- Jezus zei dat in de laatste dagen, 'wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn [zal] komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn;

'Maar zij ontvangen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart van Mij af wegens de voorschriften van mensen' (LV 45:28-29).

- De Heer legde de volgorde uit door aan te geven dat 'de gruwel der verwoesting [wederom zal] geschieden' in Jeruzalem (MJS 1:32, cursivering toegevoegd). 'De krachten der hemelen zullen zijn bewogen' (vers 36) en dan zullen de rechtvaardigen opgeheven worden. In de BJS spreekt Jezus over engelen die neerdalen en het restant van de rechtvaardigen, waar zij ook mogen zijn, vergaderen (zie BJS, Lucas 17:38).

- 'Doch alvorens de arm des Heren zal nederkomen, zal een engel zijn

bazuin doen schallen, en de heiligen, die hebben geslapen, zullen te voorschijn komen om Mij in de wolk te ontmoeten' (LV 45:45). Dan 'zal de Here Zijn voet op de berg zegen, en deze zal in tweeën splijten' (vers 48), en de joden zullen 'Mij aanzien, en zeggen: 'Wat zijn deze wonden in Uw handen en in Uw voeten?' (Vers 51.)

- Als Jezus de wereld gezuiverd heeft, zal Satan 'worden gebonden, zodat hij geen plaats in het hart der mensenkinderen zal hebben' (LV 45:55).

21. Bij de instelling van het avondmaal leerde Jezus zijn discipelen dat ze Hem indachtig moesten zijn. De gecorrigeerde tekst van Jezus' woorden bij het laatste avondmaal met het Quorum der Twaalf Apostelen werpt nieuw en helder licht op de instructies van de Heiland over het avondmaal. We lezen dat toen zij aten, Jezus brood pakte en het zeggende, het toen brak en zijn discipelen gaf met het verzoek het te eten. In de BJS wordt uitgelegd dat het brood niet zijn lichaam zelf was, maar een symbool ervan. Hij zei zijn discipelen het brood *ter gedachtenis* van

zijn lichaam te eten; als ze het brood aten, moesten ze terugdenken aan deze tijd met Hem.

De Heiland deed hetzelfde met de beker. Na de dankzegging gaf Hij hun de beker, en zij dronken allen. Toen zei Hij dat deze beker diende ter gedachtenis van zijn bloed, dat voor velen zou worden vergoten. Ook leren wij dat de verordening die Hij zijn apostelen gaf een nieuw testament was, en ze moesten ervan tot de wereld getuigen. Telkens wanneer ze aan de verordening deelnamen, moesten ze Hem indachtig zijn, dat Hij met hen voor de laatste keer in zijn aardse bediening de beker had gedronken (zie BJS, Marcus 14:20–24).

22. In Getsemane was het niet Jezus die 'zeer ontsteld' werd, maar zijn discipelen. De profeet Joseph Smith werd te kennen gegeven dat niet Jezus in Getsemane 'zeer ontsteld' raakte, zoals de meeste vertalingen aangeven, maar de discipelen. Ze werden beangst en begonnen zich af te vragen of Jezus de Messias was. Jezus wist wat er in hen omging en vroeg zijn discipelen te gaan zitten terwijl Hij bad (BJS, Marcus 14:36–37). Toen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes mee en bestrafte hen. Hij zei hun dat zijn ziel zeer bedroefd was, tot stervens toe (zie BJS, Marcus 14:38).

Over de intensiteit van zijn Jezus' lijden bij de verzoening heeft de Heer

het volgende aan Joseph Smith geopenbaard: 'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

'Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen –

'Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen' (LV 19:16–19).

23. De soldaten die Jezus kruisigden beseften niet dat ze de Zoon van God kruisigden. Uit Joseph Smiths vertaling blijkt dat Jezus' woorden 'zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34) betrekking had op de soldaten die Hem kruisigden (zie BJS, Lucas 23:35) en dat de uitspraak geen bredere bedoeling had, zoals sommige vertalingen doen vermoeden.

24. Jezus' laatste woorden waren dat de wil van de Vader gedaan was. Uit de BJS blijkt dat de laatste woorden van Jezus aan het kruis, die niet in andere bijbelvertalingen voorkomen, onder meer uitingen waren van zijn gehoorzaamheid aan datgene wat de Vader voor Hem bestemd had. Aan het

einde van zijn lijden, kort voor zijn dood, riep de Heiland met luide stem tot de Vader dat het werk volbracht was en dat de wil van de Vader gedaan was (zie BJS, Matteüs 27:54).

25. Ten tijde van de dood van de Heiland waren er in Amerika grote natuurrampen en drie dagen duisternis. Volgens Lucas kwam in Palestina toen Jezus aan het kruis hing rond 'het zesde uur (...) duisternis over het gehele land tot het negende uur, want de zon werd verduisterd.

'En het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor' (Lucas 23:44–45).

Dankzij het Boek van Mormon weten we dat soortgelijke gebeurtenissen ook in Amerika plaatsvonden, zoals stormen, orkanen, donder, bliksem en aardbevingen. En 'toen was er duisternis over het land. (...)

'En gedurende drie dagen werd er geen licht gezien', waarmee het aardse leven van de Heer tot een einde kwam (3 Nephi 8:5–7, 19, 23).

Wij ontvangen zegen op zegen dankzij de bediening van de profeet Joseph Smith. Zelfs heden ten dage zijn veel leden van de kerk zich niet bewust van de omvang van zijn geopenbaarde werk. En de grotere kennis die hij heeft ontvangen omtrent de Heer Jezus Christus en zijn aardse bediening is zeker niet het minste deel daarvan. □

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Hedendaagse
openbaring verrijkt
zeer onze kennis
van de Heer Jezus Christus.
We weten dat zijn bedie-
ning zich niet alleen
uitstreckte tot de Oude
Wereld, maar ook tot de
Nieuwe Wereld. Hij blijft
ook heden ten dage
zijn wil openbaren.
(Zie de artikelen op
bladzijde 8 en 32.)